

4MC6

Evet, ben Tanya Avedisyan. Hepimizin hikâyesi olduğu gibi benim de bir hikâyem var. Ben hikâyemi üç yaşımdan başlayarak anlatmak istiyorum. Çünkü hikâyem üç yaşında başlıyor. Üç yaşında ben, annem... Yani bizim ailemizin durumu iyi değildi. Babam çalışıyordu, terziydi amcamla beraber. Fakat yetmiyordu bu gelen gelir. Annem de çalışmaya başladı. Tabii annem de çalışınca bana bakacak biri gerekiyordu. O da anneannem ve teyzemdi. Üç yaşında anneannem ve teyzemin yanına geldim. Başlarda her gün işte annem iş dönüşü gelir alırdı beni, eve giderdik. Sabah yine bırakırlardı. Ama ben her gün ağladığım için, ayrılmak istemiyordum çünkü onlardan, her gün ağladığım için bu hafta sonlarına dönüştü. Cuma günleri annem beni alıyordu, pazar günleri de anneanneme getiriyordu. O zamanlar Dallas dizisi vardı. Dallas'ı hiç sevmezdim çünkü Dallas dizisi başlamadan; e işte annem beni yıkar, hazırlar, işte çantamı hazırlar, Dallas'ı seyrederdik, ondan sonra beni anneanneme bırakırlardı. Okul hayatı başlayana kadar böyleydi. Sonra anaokuluna başladım. Anaokuluna da hep ağlayarak gittim. Çok ağladığım için devam etmedim, aldılar beni anaokulundan. Sonrasında birinci sınıfa verdiler. Ama, yani mutsuzdum. Mutsuzdum. İçine çok kapanıktım çocukken. E okul hayatında da hiçbir zaman başarılı olamadım. Yani işte öylesine, silik, mutsuz işte bir çocuktum. Sabahları işte anneannem okula bırakırdı, akşamları da alırdı. Eve giderdik. Ders çalışırdım, çalışmazdım. Böyle devam eden bir döngüydü. Okul hayatımda çok arkadaş edinemiyordum ben. Yani kimseyle pek arkadaşlık etmiyordum. Teyzem çok baskıcı biriydi. O da çalışan bir kadındı. Teyzem çok baskı yapardı bana. Yani beni kapının önüne çıkarmazlardı, sokağa çıkarmazlardı. İşte sen emanetsin, başına bir şey gelse biz işte anana babana ne deriz gibilerinden. Ben hep evde vakit geçirirdim. Hatta o zamanlar radyo vardı. Arkası Yarın'lar vardı. İşte okuldan gelirdim. Anneannem işte böyle bir çay hazırlardı, kahvaltı masası hazırlardı. Siyah bir radyomuz vardı. Kahvaltımızı yaparken, işte bu beş saatleri, saat beş civarlarıydı. O siyah radyodan Arkası Yarın'ları dinlerdik, tiyatro ve onlar çok hoşuma giderdi benim. Çünkü o zamandan böyle tiyatroya çok ilgim vardı, çok severdim tiyatroyu. Hatta okuldan gelirdim, ortaokul zamanları, defterlerim vardı benim. Keşke o defterleri de getirseydim. On üç yaşında yazdığım oyunlar var benim. Hiç düşünemedim onları getirmeyi. Hemen okuldan gelirdim ve yazı yazmaya başlardım. O zamanlar böyle diziler de vardı, Köle İsaura gibi. Böyle yabancı diziler seyredilirdi. Onlardan etkilenirdim ve onlardan etkilenerek ben de bir şeyler yazardım. Bayağı yazdım. Yani okuldan gelirken ben ders çalışmaz, yazı yazardım, oyunlar yazardım. Kendi kendime böyle yazılar yazardım. Benim içine kapanıklığım o dönemde hep böyle devam etti.

Benim ayrı bir dünyam vardı. Yani herkesten farklı, başka bir dünyam vardı o zamanlar. Ve hep şey dile getirirdim, ben tiyatrocun olmak istiyordum, ben tiyatrocun olmak istiyordum. Ama anneannem derdi ki işte bizim paramız yok, nasıl işte olacak tiyatrocun? Hani nasıl okuyacaksın? Velhasıl o yok, o “para yok” şeyi benim ana fikrim oldu. Yani benim köklerime işledi diyeyim, bilinçaltıma işledi. Hani para yok, bizde para yok, biz fakiriz. Orta üçe geldim. Bu arada da tabii ben cuma günleri okulda çok mutlu olurdu. Hani insanlar bilirdi, öğretmenlerim bilirdi ki Tanya bugün evine gidecek. Çünkü o gün bütün enerjimi, arkadaşlarımla olan ilişkilerim çok iyi olurdu. Bahçede daha çok oyun oynardım. Ama hafta içi yine aynıydım. Yani pazar günü olurdu, ben anneanneme beni bırakırlardı.

Mutsuz olurdu. Annemle babam vardı da hani hafta sonu eve gidiyordum. Çok mutlu bir çift değillerdi. Çünkü bizim her zaman bir para sıkıntımız vardı. Hep paradan ötürü kavga ederlerdi. Yetiştirememekten, kirayı ödeyememekten. Hatta işte böyle evin yöneticisi gelirdi kapıya. İşte elektriğiniz var, suyunuz var, işte faturalar birikti. Annem çıkardı kapıya. Babam, babamı hiç hatırlamam. Yani babamı bir şey olarak, bir figür, hani bir, bir şey, bir güç ya da bir şey olarak hiç hatırlamıyorum. Çünkü hep annemdi. Hep annem mücadele ederdi. Annem kapıya çıkardı. Yöneticiye işte “kusura bakmayın e ödeyemiyoruz, biraz daha idare edin” derdi. Annem de fabrikada çalışırdı, yaka dikerdi. Çok güzel yakalar dikerdi annem. Dikişi çok güzeldi.

Orta üçte Türkçe öğretmenim, önceden hani bunu da belirttim. Çünkü hani o güne kadar hiçbir öğretmenimi ben sevmedim. Yani çünkü öğretmen deyince akla böyle daha sevgi dolu, daha böyle öğrenciyi ya da çocuğu anlayacak insanlar geliyor aklıma. Ama o güne kadar böyle sadece gelip ders yapan, işte not veren, bilmediğinde dersi cezalandıran, işte o cetvelin sivri ucuyla vuran ya da kara tahtanın önünde tek başına, tek ayak üzerine durduran insanlar geliyordu öğretmen deyince. Yani hiçbirini sevmedim ben. Hayatım boyunca öğretmenleri de sevmedim açıkçası. Ama Türkçe öğretmenimi çok...çok böyle şey yaklaşırdı, daha sevgi dolu yaklaşırdı. Ve sanırım benim tiyatroya olan ilgimi de mi hissetti, ne yaptı bilmiyorum. Beni yıl sonu oyununa hazırlattı. Bana bir rol verdi. Ona hazırlan dedi, sahneye çıkacaksın. ... müsamesinde sahneye çıktım. Kendi repliğimin dışında bir hareket yaptım, doğaçlama bir şey yaptım ve ona alkış geldi. Orada kendimi... Ya o güne kadar hiç yoktum. Yani yoktum, hani hiçtim. Bir kendim yoktum, önemsizdim. Ama o alkış beni var etti. Yani beni bir silkeledi. Beni bir böyle... Ya varım dedim, yaşıyorum ve nefes alıyorum. Yani o gün belki Tanya bu cümleleri kurmazdı ama bugün o Tanya’yı düşündüğümde hissettiğim buydu.

E ondan sonra ortaokul bitti. Tabii bu esnada da annem, babam evden atılmayla karşı karşıya kaldılar. Çünkü kiralarını ödeyemedikleri için ev sahibi anneme bir şey imzalatmış. Annem de okumadan imzalamış ve kapının önüne konacağız. Tabii onlara ben çok üzülürdüm. Onların yaşadığı bu yokluğa, bu çaresizliğe, özellikle anneme, çok üzülürdüm. O dönem işte dayım, babam ... Ermeni kilisesi var, oraya zangoç olarak bizi şey yapıyor, gönderiyor. Çünkü işte artık kira ödeyemeyecek durumda olunca yapabileceğimiz tek şey o kalıyor herhalde o dönem. İşte kira ödemiyorsun. Elektrik, su ödemiyorsun. Sana bir ev veriyorlar kilisenin içinde. Kilisenin bütün temizliği, gelen gidene çay, kahve, her şeyiyle sen ilgileniyorsun artık. Bunu annem, karı koca ilgilenecekti.

Velhasıl bu esnada da orta üç, Bakırköy'de Adıyan Okulu'nda okudum. Orta üç orada bitince, Üsküdar'daki kilisenin yanında da Özel Surp Haç Lisesi, o dönemin ismiyle Tıbrevank. Hala da Tıbrevank deriz biz. Orada liseye başladım. Liseye başladım tabii bu demektir ki anneannemden artık, o sayfa kapanıyor ve ailemin yanına geliyorum artık. Annemin babamın yanına temelli geliyorum. Temelli geldim. Anneannemden ayrılmak da benim için bir şey oldu. O güne kadar hep anneannemle, teyzemle yaşaya alışmışım. Ama bir taraftan da anne, baba özlemi. Velhasıl böyle hep aralarda, hep böyle ne oraya aitsin ne buraya aitsin. Böyle arafta bir şey yaşıyorum ben. Annemin, babamın yanına geldim. Onlar çok kavga ediyordu. Her gün kavga vardı evimizde.

Annem çok ama çok aktif bir kadındı. Çok güzel gülerdi. Bir kere çok harika kahkahalar atardı benim annem. Yani müthişti. Çok, enerjisi... Herkes onu o kadar severdi ki herkese masasını açar, işte çaylar, yemekler, o... Yani... Babam da tam tersi ya, babam da aşırı pasif. İstemezdi ki eve misafir gelsin, kimse gelsin. İşte o otursun. Bir kasketi vardı. O zaman at yarışlarına bakardı. Hani onun da kendine göre bir dünyası vardı ve annemin çok zıddıydı. Hırslı değildi, şey değildi. Yani iyi bir insandı. Hani... Hani derler ya işte kumarı yok, şusu yok, busu yok. E borç yapmazdı, borç sevmezdi. Hani o anlamda, hani artıları olan iyi bir adamdı. Ama hani iki kişinin de evlenmemesi gereken bence bir çiftti. Yani hani birbirleriyle aşırı zıt. Ben bu kavgalardan çok etkilendim. Yani hani her gün, her gün, her gün, her gün. Ve ben yine bugünkü Tanya olarak cümlemi kuracak olursam, ben neredeydim? Yani yoktuk.

E abim de var bu arada tabii ki. E abim de tabii ki bunlardan çok etkilendi. Zaten abi kardeş gibi de değildik biz yani. Öyle duygularımız yoktu. Sen benim kardeşimsin, sen benim abimsin. Abim de çünkü bununla da ileride konuştuk, ileriki zamanlarda. Sen ne gördün ki ne çektin ki derdi abim bana. Ben hep onları

çektim, işte onların kavgalarını. Sen işte orada rahat rahat yaşadın anneannemle, teyzemle yani. E tabii o da kendi açısından haklıydı. Kendi tarafından haklıydı.

Annem, babam nasıl tanışmışlar? Annem... Yani görücü usulüyle tanışmışlar. Anneme, işte görücü gelmiş. Kel kafalı ve terziymiş adam. Annem istememiş. Neden işte diye sorunca, işte ben kel kafalı terzi istemiyorum demiş. Fakat bir hafta sonra babam geliyor görmeye. Babamlar ki... E Annik yani, bu adam da kel kafalı, bu da terzi. Tesadüf. O da diyor ki ama diyor, bunun diyor, oturuşu çok güzel diyor. Çok güzel konuşuyor. Çok güzel cümleler kuruyor. Ya bu diyor beni diyor, hani toplum içinde de şey yapar. Hani güzel taşır, eder. Onu çok beğendim diyor. Yani aynı bir hafta arayla, iki aynı şeyde insan, özellikte insan. Ama babama evet diyor. Dediğim gibi işte oturuşu... Gerçekten de babamın öyle bir şeyi vardı. Yani... Biz hani böyle galantor deriz. Hani böyle eski Türk filmlerindeki Ayhan Işık'a da çok benzerdi babam. Gerçekten de oturuşu, o tarih bilgisi. Mesela babamı dinlemeyi de ileriki zamanda tabii çok severdim. Çünkü yani ilkokul üçten çıkmıştır ama kendini çok geliştirmiş bir insandı. Tarih bilgisi inanılmazdı babamın. Şimdiki hani aklım olsa babamı daha çok sorguya çekerdim, daha çok şey dinlemek isterdim. Ama işte o zaman da benim psikolojim buna müsait değildi. Velhasıl... Ama tabii işte oturuş kalkış yetmiyor. İleride de işte anlaşılmayan iki insan çıkıyor. Muhtemelen ikisi de farklı şeyler istiyorlardı hayatlarında. Yani işte toplumumuz hep öyle ya. İşte yirmili yaşlara geldin evleneceksin. Otuzda çocuk doğuracaksın. E babam otuz beş yaşında evlenmiş, annemle. Muhtemelen babam o güne kadar da düşünmüyordu evliliği. Yani hani artık hani bir baskı oldu muhtemelen üzerinde. Evlen artık, çocuk sahibi ol filan diye. Babamı işte böyle oluyor annemle. Ya annem de öyle. Yani... Muhtemelen onun üzerinde de bir baskı vardı. Yoksa evleneceğini düşünmüyorum açıkçası.

Bu arada da babam Van...Yani dedem Vanlıymış. Kınalıada'ya gelmiş dedem. Tabii ne şartlarda gelmişler, nasıl olmuş? Oralar bize hiç anlatılmadı. Yani nasıl gelindiği. Çünkü Van nerede, Kınalıada nerede? İstanbul'a geliyorsun, bir de Kınalıada'ya geliyorsun. Babaannem de Erzurum'dan Kınalıada'ya gelmiş. Birinin yanında işte çalışmaya. Temizlik işini yapıyormuş o ailenin. Zaten babaannem ve dedem adada tanışmışlar. Babam da Kınalıada'da dünyaya gelmiş. Yani babamın eski siyah beyaz fotoğraflarına baktığımda çok mutlu bir adam görüyorum gençlik fotoğraflarında. İşte, akordeon çalan. Ne bileyim? Yüzen, bir sandalda. Fakat benim babamla alakası yok bu babamın. Yani çünkü adalı bir adam ve bize mesela yüzmeyi öğretmemiştir. Kendi şeyimle öğrendim, abim de öyle yani. İşte anlatırdı, Kınalıada'dan Burgaz'a yüzerdik derdi. Ama yani o anlatan o adamla, benim

babam yine farklı. Çünkü babam... Hatırlıyorum. Bir tek beni bir parka götürdüğünü hatırlıyorum babamın. O da Bakırköy Sahilde, “Ne istersin ne alayım sana?” dedi. “Baba ben bir şey istemem” dedim. Yani para harcamasın diye. Yani bir tek hatırladığım babamla olan sahne budur çocukluğuma dair.

Tabii o evde ben kendime bir dünya yarattım. Yani hayal dünyasına daldım. Hep hayal kurardım. Tiyatronun hayalini kurardım. Kendimi hep bir yerlerde hayal ederdim. Hatta şunu da yapardım. Deodorant kutusunu alırdım. Odaya kapanırdım. Karşımda yüzlerce insan beni seyrediyormuş gibi şarkı söylerdim. Yani hep kendi bir dünyam vardı benim. O odadan çıktığımda da işte gerçek vardı. İşte anne ve baba. Yani ilgisizdiler. O kadar ilgisizdiler ki o kadar yoktum. Yani hayal kırıklığına uğradım açıkçası. Yani hani bütün çocukluğum onların özlemiyle geçti. E onların yanına geliyorsun. O... Yani sevgisizlik, ilgisizlik. O dönem kilisedeyken yaşlı bir adam gelirdi. Org tamircisiydi ve bütün kiliselerin orglarını o adam tamir ederdi. (...) adamın adı. O kadar enerjisi yüksek bir adamdı ki, o kadar güzel gülüyordu ki. Hani annemle, babamla böyle şakalaşırdı. Annem çay yapardı. Beraber hep, hep beraber gülerlerdi. Sohbet ederlerdi. Sonra benimle sohbet etmeye başladı bu adam. İşte ben... İşte ne seviyorsun ne yapıyorsun? İşte tiyatrodan bahsediyorum, şu, bu. Çok hoşuma gitti onun bana ilgisi. Bir dahaki sefere de geldiğinde Muhsin Ertuğrul’un bir kitabını getirdi, tiyatro kitabını getirdi bana. Ben okumaya başladım. Ve bana aşırı bir ilgi gösteriyordu. Aşırı sevgi gösteriyordu. Sohbet ediyorduk. O işte üst katı ‘vernadun’ deriz Ermenice, kilisenin üst katındadır o org. Ben hep onun yanına çıkardım. O org tamir ederken onunla vakit geçirirdim. Sohbet ederdik. Ama bir süre sonra annem istemiyordu o adamın yanına çıkmamı. Ama ben gizli saklı hep çıkıyordum. Çünkü çok keyif alıyordum onunla vakit geçirmekten.

...Bir kere beni evine götürdü. Üst katta eşi oturuyordu. Çok tatlı bir eşi, çok hanımefendi bir eşi vardı. Alt katı da atölye olarak kullanıyordu. Beni önce atölyeye götürdü, atölyesine, orayı gezdirdi. Hep böyle şeyler, işte org parçaları ama abuk sabuk şeyler de vardı. Yani hiç anlam veremediğim böyle, karman çorman bir odaydı yani. Bir daireydi diyeyim, odadan ziyade. Ve orada beni ilk defa dudağımdan öptü. Ben o zaman on dört yaşındaydım. Çok heyecanlandım. Çok heyecanlandım. Ne olduğunu anlamadım ama karşılık da verdim. Yani kendimi başta bir çektim herhalde. Ama sonra öyle beni bir kendine çekti ki itmedim ve öpüştük orada. İlk orada öpüldüm. Yani öpüştüm diyeyim. Sonrasında biz görüşmeye devam ettik. Lise başlamıştı ama lisede ben çok başarısızdım. Ya aslında başarısızım derken de şey de değil aslında. Yani benim edebiyat derslerim

falan iyiydi. Yani öyle başarısız da değildim, o kadar da. Yerlerde bir başarısızlık değil ama matematik, fizikten kaldım mesela lise ikide. Orta üçte de ticaret ve matematikten kalmıştım. Yani çok kötü değildi derslerim ama sınıfta kalınca başarısız oluyorsun doğal olarak.-

Ve onunla hep kıyaslarlardı işte. İşte o çok çalışkan, sen şey... Bir de kıyaslanma da vardı, bu çocukluğumun içinde. O geçiyor sınıfını takdir alıyor, sen kalıyorsun, tembelsin. Bir de bu kıyaslanma. O yüzden hala bugün kıyaslanmaktan hiç hoşlanmam, hiç sevmem. Yani kimseyi de bir insanla, kimseyi kimseyle de kıyaslamam. Zaman içerisinde öğrendim her insanın aslında yeteneklerinin farklı olduğunu, her insanın kendi çapında başarılarının olduğunu. İleriki zamanlarda anlayacaktım. Ama o dönem değil tabii ki.

Bu adamla artık ben her gün görüşmeye başladım. Çünkü bu adamı ben tanrılaştırdım. Bir duvar saati almıştı. Ben her gün onun tozunu alırdım. Her gün o duvar saatini silerdim. Her okul çıkışı onun evine giderdim. Giderdim ama eve de yalan söylerdim, etüde kalıyorum diye. O bir oda yapmıştı, ufak bir odaydı, daracık bir oda. Bir yatak vardı, bir televizyon, bir video vardı. Bana her gün porno seyrettiriyordu. Ve benimle her gün sevişiyordu. Bir tek o cinsel ilişki dışında her şeyi yaptı benimle. Ve ben en çok şeyi severdim yemek olarak da böyle. O zaman et yiyordum. Tabii ki o dönem böyle veganlık, vejetaryenlik bir şeyim yoktu tabii ki. İşte jambon, Amerikan salatası ve acılı ezme üçlüsünü çok severdim. Her gün şarküteriden bunu yaptırırdı bana. Ve ben o odaya girdiğimde, o eve girdiğimde, o hazırdı. Onu yerdim ve sonra benimle sevişirdi. Üç yıl boyunca böyle devam etti. Sonrasında annemler şüphelenmiş herhalde ki bir gün beni takip etmişler. Baban dedi, seni takip etti bugün dedi. Ama babam beni takip etti ama babamla yine bir şeyim yok. Yani babam gelip de bana bir şey demiyor. Yani benimle ne yüzleşiyor ne bir şey diyor. Annem konuşuyor. Ha bunu dedi dedi de annem ne oldu? Hiçbir şey olmadı. Yani öyle kaldı. Ben yine gitmeye devam ettim. Bu şekilde devam... Tabii mektuplar yazıyorum. İşte onu ne kadar çok sevdiğimi yazıyorum. İşte şu anda muhallebi yapıyorum keşke sen de olsan, beraber yesek yazıyorum. Bir sürü, bir sürü şeyler. Ona sevgimi belirten bir sürü mektuplar yazıyorum. Sonrasında tabii okul hayatı da şey gidiyor. Arkadaşlık kurmuyorum kimseyle. Herkesin bir samimi olduğu kankası vardır okulda. Benim mesela yok. Ben hep yalnızdım okulda. Kimseyle iletişim kurmuyorum. Herkes birbirine gidiyor. İşte sinemaya gidiyor arkadaşlar. Ben hiçbir yere gitmiyorum. Sadece o adama gidiyorum. Bütün hayatım buydu o dönem, on yedi yaşına kadar. O adam benim için bir tanrıydı. Yani bugünkü şeyimle bunu söyleyebilirim. Tanrı. Beni anlayan, işte bana sevgi

veren. O benimle sevişmesini, sevgi diyordum. Yani seviyor beni diyordum. O porno seyrederken. Bunun bir sevgi olduğunu düşünüyordum. İlgi olduğunu düşünüyordum.

On yedi yaşına geldiğimde işte annemin bir arkadaşı (...) Onun oğlu idi. O askerden geldi. (...) görüşürlerdi. Ailece gelip gitmeye başladık birbirimize. Gördüğümde böyle kalbim, içim pırpır oldu. O güne kadar hissetmediğim bir şey hissettim ben. O da bana bakıyor, ben ona bakıyorum. Böyle iyi bir şeyler, güzel bir şeyler hissediyorum. İşte mutfığa gidiyorum çay koymaya, o da yanıma geliyor. Yardım edeyim mi diyor filan. Çok mutlu oluyorum. Dediğim gibi o güne kadar hissetmediğim bir heyecan hissettim ilk defa.

(...) işte aradı, biz böyle beş çayı içiyorduk balkonda. Annemden izin alarak beni dışarı çıkarttı. Çamlıca'ya çıkarttı beni. Ben tabii (...) çok severdi. Biz Çamlıca'ya çıktık. O zaman Çamlıca'da bira içilirdi. Böyle çok güzeldi o zamanlar Çamlıca. Oturduk, sohbet ettik. Ve biz ...

...ilgi, o adamdan artık soğumama. Artık gitmemeye başladım. Soğudum. Çünkü yeni bir şey keşfettim. Yeni bir dünya keşfettim. O adamdan uzaklaşınca, o adam okula gelmeye başladı. Benim okul müdürümle de çok iyi arkadaştı o adam. Zaten bizim cemaatte de tanınan biriydi. Yani bilinen ve tanınan ve sevilen biriydi o, kişi. Sonrasında işte okula gelmeye, kendini göstermeye. Niye gelmiyorsun diyor. Yanıma yaklaşıyor. Niye gelmiyorsun? İşte gelemiyorum diyorum. Bahaneler üretiyorum. Bu muhtemelen öğrenmişti (...)’ı. Yani... Çünkü çok şey bir adamdı. Ya böyle hani her şeyi bilecek, öğrenecek kapasitede bir adamdı bu.

Ben mutluluk yaşarken, bu adama gitmemem, etmemem, telefonlar açmaya başladı. Beni tehdit etmeye başladı. Geleceksin. İşte yoksa seni işte cemaate rezil ederim. Mektuplarını gazetelere veririm. Yayınlatırım. Benim bu arada psikolojim çok bozuldu. Ben artık durduğum yerde ağlamaya başlıyordum. Çünkü kimseye bir şey anlatamıyordum. Kendi kendime ağlamaya başlayınca annem dedi ki bu kız okulun bir psikoloğuna götürelim. Yani görünsün, niye böyle? E göründüm ama anlatamadım. Çünkü bizim cemaat herkes birbirini tanır. Ya bir de kendimi çok suçluyordum. Yani kötü bir şey yaptım çünkü ben. E kötü bir şey yaptım. Bu ortaya çıkacak ve çok utanacağım. Yani utanılacak bir şey yapmış oldum yani o güne kadar. Doğal olarak da evet psikoloğa çıktım ama hani hiçbir şey söylemedim, anlatmadım. Öyle gelip geçiştirdim.

Bir gün 19 Mayıs gösterimiz vardı. Narlıkapı'da. Narlıkapı Kilisesi'nin bahçesinde. Orada gösteri yapacaktık. Bir an bu adamı... Ama böyle bir şey, gölge gibi. Burada

mı yoksa dedim, yüreğim hopladı. Korktum. Sonra bir anda çantam geldi aklıma. Yani böyle aynı filmlerdeki gibi yani sahneler. Çantamı gittim, açtım baktım ki benim ona yazdığım mektupların fotokopilerini koymuş benim çantama. Çok korktum. Yine çok korktum. O korkuyla gittim, o mektupları tuvalet deliğine attım. Sifonu çektim ama gitmedi. Öyle kaldı o kağıtlar orada. E bu sefer şöyle, tuvalet işte fırçasıyla itmeye başladım filan. Sonra bir hırsla çıktım, o adamı aradım ama yoktu. Yani ki o anda orada olsaydı üstüne yürüyecektim. Yani o kadar ki artık sinirlenmişim, sıkılmışım. Kendimden, kendimin dışına çıkmışım.

Sonra bir gün yine böyle bir telefon açtı, tehdit etti. Geleceksin, işte beni bırakamazsın, şu, bu. En sonunda bağırdım. Artık avazım çıktığı kadar bağırdım. Beni bırak diye. Artık istemiyorum seni dedim. Annem duydu tabii. Hemen odaya geldi. Bana bağırdı, çağırdı. Sen ne yaptın mı dedi? Orosu mu dedi? Böyle şeyler. Yani... Artık dedi seni bu evde istemiyorum dedi. Teyzeni arayacağım dedi, gelsin alsın seni bu evden dedi. Teyzemi aradı, teyzem geldi ve ben tabii... Babam bu arada yine yok. Babam orada ama yine yok. Yani babam o odada ama yok. Ben eşyalarımı ağlayarak çantamı hazırladım. Bir de bakıyorum içeriye yani emin mi annem yani hani. Evet bakıyorum ki konuşmalar çok sert teyzemle. Çantamı hazırladım işte. Kapıya geldik. Sonra annem orada bana kapıda sarıldı. İşte üzülme dedi her genç kızın başına gelir. Biraz dedi anneannene git dinlen dedi. Kendini toparla dedi. Teyzemle biz çıktık, anneannemin evine geldik.

Ama anneannemin evine gelmeden de (...) terk etmişti. Çünkü onun da annesi vefat etti. Biz bir gün çıktık, gezdik. Tabii o zamanlar cep telefonu filan yok. Kiliseden içeri girdik. Annem dedi ki şu an dedi morgda, kilisenin morgunda. Beyin kanaması geçirmiş kadın o gün. Tabii bize de ancak eve geldiğimizde haberimiz olabilirdi. Uzaklaştı annesinin vefatıyla. Komşu kızı onlara işte, baba oğul tabii evde. Çay, kahve gelene gidene komşu kızı gelip çay, kahve yapıyormuş. Onlar birbirileriyle yakınlaşmışlar. Doğal olarak da bana bir şey söylemeden onlar nişan günü şey yapmışlar. Annem bana dedi ki Tanya dedi, sana bir şey söyleyeceğim. Ama üzölmeyeceksin. Ne oldu mama dedim. (...) nişanlanıyor. İlk orada öğrendim, yani annemden nişanlanacağını. Ama dedi gideceğiz o nişana. Sen de geleceksin ve eğleneceksin dedi. Ben dedim gelemem, gelmek istemiyorum dedim. Geleceksin dedi. Eğleneceksin. Hiçbir şey de belli etmeyeceksin. Gittim. Evet, gittim. Hatta o fotoğraf duruyor mu attım mı, ne yaptım? Çok komik bir fotoğrafım var gülen. Sanki çok mutluymuşum gibi gülmüşüm. Velhasıl, işte o da öyle anlayacağınız. Anneannemin yanına geldim ama artık ben yoktum yani kendimi çok kötü hissediyordum. Kendimi yok hissediyordum. Hiç hissediyordum.

Yani, çok değersiz, çok kötü bir şey yapmış hissediyordum. Yani utanıyordum, sıkılıyordum, bunalıyordum. Buhranlar, depresyon.

O süreci ben nasıl atlattım bilmiyorum ama sonra tabii ailemin yanına geldim yine. İşe girdim. Yani artık tiyatro benim için bir şey oldu zaten. Hep şey derlerdi. İşte işe gir, çalış. İşte parayı kazan. Sigorta yaptır. Garanti bir işin olsun derken ben mağazacılığa girdim ve tezgahçılık yaptım, lise bittikten sonra. Zaten üniversiteyi de kazanamadım. İşte yeni yeni insanlar tanıdım. Hayatıma da birileri girdi. Ben o dönem en şeyim, biri seni seviyorum dese inanırdım. Çok inanırdım, hemen kanardım. Hani bir erkek bana ilgi gösterecek hemen kanıyordum. Hemen güveniyordum, hemen inanıyordum. Üç sene o tezgahçılıkta çalıştım. Sonra oradan çıktım başka... Kaç yerde çalıştım inan hiç bilmiyorum. Yani kaç iş değiştirdim ama şunu diyeyim, yapmadığım iş kalmadı. Yani sekreterlik, tezgahçılık, pazarlamacılık, muhasebe... Yani yapmadığım iş kalmadı çünkü giriyordum. Ne zaman çıkacağımı hayal ediyordum bu işten. Yani bu işe giriyordum, girdim ama ne zaman çıkarım acaba diyordum. Yani böyleydim hep işyerlerinde. Bir süre çalışıyordum sonra çıkıyordum. Patronları sevmiyordum. Çalışma arkadaşlarımla, bazılarıyla iyiydim, bazıları sevmiyordum. Ters geliyordu çıkıyordum, kavga ediyordum ya da. Yani bir türlü kendimi bulamıyordum. Yani bir şey eksikti ama o eksik neydi? Neyi tamamlamaya çalış... Yani tamamlanamamıştım aslında yani. Tamamlanamadan kendimi zaten var edemiyordum, yani yoktum.

Sonra bu depresyon hallerim de benim hep böyle şeydi, nüksediyordu. Bazen kendimi çok kötü hissediyordum. Diplerdeydim, psikolojik olarak. Sonra bir şey oluyordu. Hep kendi dünyam vardı ama. Yani kendi dünyama girdiğimde mutluydum. İşte o deodorant şişesini elime alıp da odamda sahneye çıktığımda çok mutluydum. İnsanlar beni seyrediyordu ve alkışlıyorlardı. Ama o bittikten sonra yine burada gerçek bir hayat var. Yine değersiz, yine kötü hissediyordum kendimi.

Üsküdar'da otururken bir caddede oturuyorduk orada. Evimin, odamın yerleri hep izmaritti. Yani sigaraları içer yerde söndürürdüm. Hep izmarit ve toplamazdım. Odam böyleydi. Yerler hep sigara izmaritiydi. Annem yine teyzemi çağırıyordu. İşte bak bu kızın hali ne olacak? Yani hep teyzeme, yani... Hep teyzeme başvururdu. Ya bir yere gitsem bile, bir arkadaşşıma gideceğim diyelim ki teyzemi arardı. Tanya gitsin mi? Teyzemden izin alırdı annem. Velhasıl o izmaritler tabii. Hep kavga ediyordum annemle de. Yani hep kavga. Yani hep böyle isyan. İşte beni anlamıyorsunuz, beni kimse anlamıyor. Hep bunu derdim. Beni kimse anlamıyor, beni anlamıyorsunuz. Ama anlayacakları neydi? Onu da bilmiyorum. Yani

baktığımda, hani neyi anlamayacaklar, neyi anlayacaklar? Ben bile anlayamıyordum ki kendimi, ne olduğumu ki insanlar beni anlasın. Öyle, öyle devamlı kavga, kavga.

O dönem işte yapım şirketi vardı, Çarkıfelek'in çekildiği. Orada yerel medya bölümünde çalışıyordum ben. (...) çok babacan biriydi, severdi beni, ben de onu. Senin dedi, durumun hiç iyi değil kızım dedi. Benim dedi kızım hemşire. İyi görmüyorum seni dedi. Sana dedi, bir doktor ayarlasın dedi, psikiyatr. Ben de olur dedim. Bana psikiyatr ayarladılar, Mecidiyeköy'deydi. Gittik. Bekleyeyim mi kızım dedi, yok abi dedim bekleme. Ben dedim, biter görüşme evime giderim buradan. Adamla işte karşı karşıya geldik. Dedi neyin var? Ben de bilmiyorum dedim neyim var. Ama bazen dedim, çok sıkılıyorum. Yani bir buhran geçiriyorum ama sebebini dedim bilmiyorum bunun. Çok kötü oluyorum. Çok agresifim. Çok isyankârım ve çok fevriyim. Yani bunları diyordum. Çünkü aileme karşı hep böyleydim ben. Çok fevriydim. Dedi o zaman biraz çocukluğuna inelim. Yani ne oldu ne bitti dedi geçmişte. Hani biraz anlat dedi ne olduğunu. Ben de ... başladım anlatmaya. Yani dedim, bana çok ilgi gösterdi. İşte sonrasında bu işte duygusallığa döndü. Öpüyordu, sevişiyordu benle filan derken bu adam bir anda ayağa kalktı. Beni duvara yapıştırdı. Bacaklarımda penisini hissettim bu adamın. Beni öpmeye kalktı. Ve kurduğu cümle de şuydu: "Böyle mi öpüyordu seni?" deyip ben onun o kollarının altından nasıl kaçtım? Onu nasıl ittim? O kapıyı nasıl açtım da kendimi o apartmandan aşağı. Bir de üst kattı çünkü. Yani asansörle mi indim merdivenle mi indim? Onu da hatırlamıyorum. Üsküdar'a nasıl geldim? Hiç hatırlamıyorum o süreyi. Yani dedim ki bir şeyi iyileştireceğim derken ben daha da böyle bir şeye girdim, daha da bir depresyona girdim. Çözemedim, çözemiyorum. Karmaşık bir şey içindeyim. Yani...

Ama bu esnada da yine karşıma birileri çıkıyor. Sevilmek istiyorum. Yani birinin beni sevmesini istiyorum. O zaman yine bir reklam şirketinde çalışıyorum. Oranın işte ışıklarını yapan bir adam vardı. Benden çok hoşlanıyordu. Beni çok beğendiğini, sevdiğini belli ediyordu. Onunla ben görüşmeye başladım. Böyle bir gece birlikte olduk. İlk cinsel deneyimimi hani o şekilde yaşadım. Onunla yaşadım. Ay o da bir şeydi gerçekten. Sabah kalktığımda çarşaf kanlar içindeydi ve bir arkadaşımın evindeydik. Çarşaf kanlar içindeydi. Bu böyle duruyordu orada. Orada mıydı, gitmiş miydi bilmiyorum. Belki de gitmişti, işi vardı. Erken çıkıp gitmişti herhalde. Ben o çarşafı nasıl şeye götürdüm, tuvalete götürdüm? O kanları yıkadım, astım. Kurutmaya çok utandım çünkü başka birinin evindeyiz. Astım, kurudu mu kurumadı mı? O da öyle bir şeydi benim için. O da ayrı bir... Bir daha da o adam

bana yaklaşmadı. Beni bıraktı yani terk etti. O da beni terk etti. Yani ondan sonra hep birileriyle böyle birlikte oldum ve hep inandım. Yani hani dersin ki yani artık inanmazsın yani. Yani birilerine hep inanmak, birilerine hep güvenmek, birilerine hep sarılmak istiyordum. Ya da birilerinin bana hep sarılmasını istiyordum. Ama... Yani hep terk ediliyordum ben. Yani bırakıyorlardı. Birlikte oluyorlardı ve bırakıyorlardı. Ve ben, bana olan o ilginin sevgi olduğunu düşünüyordum. Beni seviyorlar. Sonra sonra tabii aileyle...Kavgalar, isyanlar...

Yani dans etmeyi de çok seven bir kadındı. Mesela sahne gözümün önünde. Televizyonda oynak bir şarkı çalıyor. Annem de babama cilve yapıyor. Kalktı ayağa. İşte babama gitti, dans etti önünde. Böyle hani ellerini şey yaparak. Bu da babam. Sen dedi utanmıyor musun dedi. Koca kadınsın dedi. Koca işte, artık dedi şey misin dedi. Koca kadın oldun dedi artık dedi. Kadını orada bir bozdu. Yani o yüzden, annemin bana olan şeyini de anlıyorum. Yani hırçınlığını belki. Yani adamdan bir şey görmemiş. Çünkü gerçekten çok canlı bir kadındı annem. Canlı, kanlı bir kadındı yani. Ama benle şey değildi. Yani benimle bir şeyi eksikti annemin. Mesela o kilisedeki evde otururken karşımıza (...) bir kaç yaş büyüktü. Kız gelirdi. Bütün her şeyini anneme anlatırdı. Dertleşirdi annemle. Annem de dinlerdi onu. Yani erkek arkadaşlarıyla olan şeylerini anlatırdı. Çok severdi annemi. Ya bakardım, annemle ne kadar güzel konuşuyor. Yani annem, başkalarını dinliyordu yani. Ama bana gelince dinlemiyordu yani. Bana gelince sertti biraz. Bayılırdı anneme. Şeyde, Üsküdar' da züccaciye dükkanında çalışırdı, kiliseye yakın. Annik Teyze, Annik Teyze, Annik Teyze... Çok severdi annemi. Onunla dertleşirdi. Çok işte böyle şeydiler. Anlatır... Yani annemin başkalarıyla diyalogları çok iyiydi. Yani benden alt tarafı birkaç yaş büyüktü onlar. Ama bana gelince bu kadar iyi değildi diyalogları annemin. Sonrasında tabii annem vefat edecek daha sonra.

Tabii ben o kadar samimi... Annem çok samimiydi. Annem ölünce, sen dedi Annik Teyze'nin yadigarısın dedi. Hani--- şey yaptı. Hatta çok maddi sıkıntılı dönemlerimde bana destek--- Hani annemin şeyiyle. Ama ben bıraktım. Bir anda kestim. Çok sıkıyken, çok sıkı görüşürken benim de yanımda olmuştur bak diyorum da bunu. Yani zor zamanlarımda da yanımda oldu. Ama ben bir gün, gün geldi bıraktım. Ve aramıyorum şimdi. Bu neden bilmiyorum ama sıkıntım yoktu. Hani bir insan... Yani iyi günüm, kötü günümde özellikle, sonra ben ondan koştum açıkçası. Artık buna ne deriz? Nankörlük mü diyelim? Ama bu da benim hikayemse bunda dürüst olmam lazım. Söylemeliyim bunu da.

Sonrasında işte annemle kavgalar. Bir gün evi böyle evden çıkarırken pat diye işte annemle aramız bozuk. Tartışmışız, isyan etmişim. Tam kapıdan çıkacağım, annem... Biz balığı çok severdik. Balığı seven bir aileyiz. Şimdi tabii yemiyorum, o ayrı. Dedi ki Kevork dedi. Benimle de barışmak, hani bana da bir gönderme yapıyor. Kevork dedi, akşama dedi, bir balık al da dedi. Hep beraber bir balık yiyelim dedi. Babam da tamam dedi. Babam alırdı. Yani öyle şey, heyt huyt filan bir adam değildi babam. Yani çok mülayim bir adamdı. Hani belki şu ana kadar yoktu babam evet ama, çok da aşırı mülayim bir adamdı yani. Ben kapıyı, ama hiç annemin o dediği umurunda bile değildi. Çok şeydim kızgındım anneme. Artık neye kızmışsam? Hani işte ana, kız arasındaki bir münakaşa. Ya yine geç geldim. İşte yerde sigara izmariti mi var yine? Nedir, bilmiyorum. Laf etmiş. Ben de ona laf etmişim. Kavga etmişiz, küsmüşüz birbirimize. Ben kapıyı çarptım, çıktım. Şöyle aşağıya indim, yürüyorum. Şöyle kafamı da kaldırdım. Baktım, balkondan bana bakıyor ama ben hiç bakmadım. O gün işe gittim, 14 Kasım'dı o gün. İkinci depremin olduğu, 99 Depremi. İşe gittim. Öğlen yemeğe çıktım. Sekreter kız dedi ki babanız aradı. Beni de babam o güne kadar mümkün değil arasın. Yani hani aynı evin içinde bile öyle çok şeyimiz yokken beni babam aramaz. Dedim herhalde deprem oldu dedim, o yüzden merak etti. Aradım babamı. Baba ne oldu, dedim. Kızım dedi, mamamı kaybettik bugün dedi. Nasıl dedim. Yolda dedi, vefat etmiş dedi. Ben orada ne olduğumu şaşırdım. Yani orada bayıldım mı? Ne oldu? Telefon mu... Hatırlamıyorum orayı. Eve geldim. Bir Cuma akşamıydı ve nasıl da bir yağmur var. Karşı'da çalışıyorum. Trafik, karanlık... Eve bir geldim ki evet annem yok, yani ölmüş. O da o gün arkadaşına gitmiş, Kadıköy'e. O el işine çok meraklıydı annem. Çok, çok güzel işler yapardı. Örnek almaya gitmiş Kadıköy'e arkadaşına. Hem de işte beş çayı filan derken dönüşte fenalaşıyor. Taksi durduruyor. Diyor ki beni Numune'ye götür. Evin de telefonunu veriyor. Eşimi arayın, hastaneye gelsin diye. Ama hastaneye gelemeden annem arabanın içinde vefat ediyor. Kalp krizi. Yani işte beyin kanaması. Yani ikisi bir herhalde. Burnundan filan kan geliyor. Tabii benim için o zaman da başka bir şey başladı. Yani küs gittik annemle. Yani konuşamadık. Yani bir dağ yığınının üzerine, bir dağ yığını daha eklendi benim için. Yani bir şeyi çözmeden başka bir şey başladı. Bir şeyi çözmeden başka bir şey başladı. Kaldım, babam, abim, ben. Tabii çok büyük pişmanlıklar yaşadım. Yani keşke böyle olmasaydı, öyle olmasaydı. Yani çok, çok üzüldüm. Yani bunun kelimelerle hani çok üzüldüm demek yersiz bir şey. Yani çok basit bir şey. İçimde çok büyük fırtınalar koptu benim. Yani annemi kaybetmek.

İşte abimle kaldık. Babamla kaldık. Bir de kuş var, babamın kuşuydu o. Babamı çok severdi ama o kuş. Babam ona yaklaşınsın. Ya o da sevgisini kuşa verdi, çok

ilginç ya. Yani sevgilerimizi hep... Ben kediye verdim, benim kedisiz bir evim hiç olmadı ya mesela. Hani hep kedileri sevdim, kedileri aldım. Babamın kuşu vardı, onu çok severdi. Ya ben hayatımda böyle bir kuş görmedim. Babam kuşun yanına bir adım atsın, ağzını açardı, heyecanlanırdı kuş ya. Yani ben o heyecanı hissetmiyordum babama karşı ama kuş çok heyecanlanıyordu. Yani onun kuşu vardı, onun bir şeyi vardı.

Velhasıl, şimdi üç ay geçti. İşte annemin bir arkadaşı. Dedi ki... Ya haber göndermiş ki, bir tanıdık var. Bir tanıdığımızın oğlu. Tanya'yı tanıştıralım. Annemin arkadaşı bunu diyen, tanıdık dediğim. Annemin ölümü üç ay olmuş. Ben zaten evlilik mevlilik o güne kadar hiç düşünmüyorum. Yani hiç aklımın ucundan evlilik geçmemiş benim.

Tabii sahneye çıkıyor. E diyor ki, Tanya diyor, bak diyor, şey yap. Nereye kadar diyor, böyle babanı, abini çekeceksin? Kurtar kendini diyor teyzem. Bir tanış diyor, ne olacak? Yani bir tanış. Ben de yok mok derken iyi dedim. Hani bir tanışayım. Hani susun da hani çenenizi kapatın. Bir tanışayım dedim bu kişiyle. Tanıştık. Baktım işte benim okulun oradan aldı. Arabası vardı o zaman. Bindik. Baktım böyle düzgün bir çocuk hani sohbeti filan. Kanım da ısındı ilk çıktığımızda. Ama evlilik değil bu. Yani bu evliliğe gidecek bir şey değil bu kanımın ısınması. İşte sonra şey yaptık, hani yine görüşelim dedik. Çıktık, ettik. Biz görüşmeye başladık. Keyifli de vakit geçiriyoruz. Beni dinliyor bir de. Anlatıyorum kendimi. Dinliyor, beni telkin ediyor. Ay dedim ne kadar iyi bir insan. Ben zaten... Zaten ben hemen ne iyi insan derim. Biraz önce de dedim, ne iyi insan. Hatta teyzem der ki bugün bana hâlâ, iyi insan deme Tanya der. Yani hemen deme der yani. Bir dur.

Dedim iyi insan filan. Biz görüşmeye başladık. Tabii onun da ailesi biliyor. Bu sefer e ne olacak şimdi demeye başladılar evdekiler. Ne, ne olacak? E bir söz takalım teyzem. Ya teyze dedim, tamam dedim, görüşüyorum, ediyorum. Ben dedim, duygularımdan emin değilim daha. Yani bu evlilik midir, değil midir? Çok iyi insan. Tamam görüşüyoruz. Ya dedi, şimdi bir yüzük tak da dedi. Bir söz, sözlenin de dedi. Olmazsa dedi bırakırsın. Hani şey, en azından insanların ağzı kapansın dedi. Çünkü--- İşte Sivaslıydılar. Hala da Doğu şeyinde kalmışlardı. Hani böyle gelenekçi, görenekçi bir aileydi. O da Ermeni bir aileydi, Sivas'tan gelmişler İstanbul'a. Velhasıl e iyi dedim. Yani tamam dedim. Bunlar geldiler ailece, işte eve geldiler. Söz, nişan bir arada oldu. Yüzükler takıldı. Nişanlandık, sözlendik. İşte yine çıkmaya başladık ama... Çıkmaya başladık ama benim buhranlarım devam ediyor. Yani benim depresyonum bitmiyor. Hani benim içsel iç savaşım, iç fırtınam hiç dinmiyor. Yani bir şey var. O çözülmesi lazım mı, çözülmemeli mi? Ama

içimden bir şeyi çekip çıkartmak lazım yani. O içimde kalmış bir şey var benim. Çözemedim, edemedim, ne olduğunu bilmeden. E evlenmeyecek miyiz? Ya evlenmeyecek misiniz? Şimdi onun da ailesiyle görüşüyorum. Gidiyorum, geliyorum. Kaynanam diyor ki, yarın öbür gün evlenirsiniz diyor, çocuğunuz olur diyor. Sakın diyor, çocuğu diyor, kayınpederinin yanında sevme diyor. Niye diyorum. E diyor, bizde yok öyle bir şey. Yani çocuk diyor, sevilmez diyor kayınpederin yanında. Ayıptır bizde diyor. Ya diyorum olur mu öyle şey? Ya bir taraftan da hep karşı çıkmalarla hayatım. Yani iş hayatında da böyle. İlişkilerde de böyle. Hep bir karşı çıkma, hep bir savunma. Ya olur mu öyle şey? Yani dedim, benim çocuğum olacak diyorum. Nasıl sevmem ben? Ama işte o kültürde öyle. Sevilmezmiş, ayıpmış.

Evlenecek miyiz? Hadi evlen dedi, Tanya dedi. Ne yapacaksın dedi. Babanın, ahparig'in şeyini mi çekeceksin dedi. Bunları mı çekeceksin hayatının sonuna kadar? Evlen, kurtar kendini dedi. Acaba dedim yani kurtuluş mu yani? Yani kurtulacak mıyım yani? Ne olacak dedim yani. Evliliği de bir şey zannediyoruz herhalde, işte kurtulmak gibi. Yani hep... Aslında hep dikte ediliyor bir şeyler. Evlen, kurtul. Dışarı çıktığında işte çocukluğumuz, gençliğimizde hep işte bu kimliklerimizden ötürü. İşte dışarı çıktığında Ermenice konuşma. Ermeni olduğunu söyleme. Yani hep hayatımız böyle bir şeyi baskılayarak hep böyle dikte edilerek; işte evlen, onu yap, şunu deme, yapma, etme. Bunlarla geçmiş bir ömür aslında. Ya bilmiyorum. Belki bütün hayatlarda da bu vardır ya da bu bana mı has bir şey? Bilemiyorum ama benim hayatımda en azından böyle oldu.

Evlendim ama evlenmeden önce ben bir kutu Passiflora içtim. Kiliseye gireceğimiz için. Nikahlandık. Nikahımız oldu. Fakat düğün de ayrı, kilisede oluyor düğün. Dedim ki ben dedim, ya ben emin değilim yani. Ben emin değilim. Ben evlenmek istemiyorum. Ve dedim ki ben dedim, en iyisi dedim, bir ilaç alayım. Ben dedim, bu burada bitsin bu dedim yani. Bu burada bitsin. Ne olduğunu bilmiyorum çünkü. Emin değilim. Bir şey değilim. Ama ne olduğu da bilmiyorum. Ben bir kutu Passiflora aldım. Ve onun bir kutusunu içtim. İçtim, ah ben o gece çok kötü oldum. Çok kötü oldum. Abimi uyuyordu, uyandırdım. Abi dedim ben çok kötüyüm dedim. Bana dedim bir şeyler oluyor. Ne oluyor dedi. Yarın da düğün var bilmem ne. Valla bilmiyorum beni bir hastaneye... Hastaneye gittik. Ne yaptılar? Serum taktılar galiba. Bir şeyler yaptılar bana hastanede. Ama ben hiç söylemedim bir kutu Passiflora içtiğimi. Yani, hiç hastanedekilere de söylemedim. Eve de söylemedim. Yani bu rezil bir şey. Yani bu çok kötü bir şey. Utanç, utanç verici bir şey yaptım.

Eve geldik, ertesi gün tabii kiliseden işte gelinliğimi giydim. Kiliseden içeri girerken bile emin değildim. Yani... Hele o dönüşte, işte o gelin arabasına bindim, o aileden ayrılıp da böyle şey oldum ya. İşte ayrıldım ya. Orada ben çok kötü oldum. Yani zaten o ayrılık, benim için çok kötü bir şeydi. Hep o ayrılıklarda, o çocukluğumdaki ayrılık gelir. Hani işte o anneeğe bırakılma. İşte tekrar alınma. Ayrılık benim için, o yüzden bugün bile hala kimseyle vedalaşmam. Yani mesela arkadaşım yurtdışına gidecek, hani vedalaşmam. Biri şey olacak, hoşça kal demem. Böyle vedalaşmalardan hiç hoşlanmam hala. Yani ayrılıkları sevmem.

Velhasıl evlendim. O zaman da eşim şey almıştı, iş teklifi almıştı. Gelir misin? Gelirim dedim ama işte babam ne olacak? Abim ne olacak? Onlarla konuştum. Git dediler bana. Yani git. Sen hayatına bak, bir şey yap. Biz burada idare ederiz dediler. Gittim Side'ye. İlk gün, apart tutmuştu orada. Gittim, orayı temizledim. O gider gitmez iş başı yaptı. Ben o gün, bütün gün temizlik yaptım. Kimseyi tabii tanımıyorum. ... turizm sezonuydu. Şeydi, elmas üzerine çalışırdı. Mıhlayıcıydı herhalde, elmas, pırlanta üzerine. Öyle evlilik başladı. Ama çok anlamsız bir şey. Geliyor, ben evdeyim, yemek yapıyorum. Çok böyle bir anda bir hani karakter değişti. Ben bir ev kadını oldum. İşte yemek yapıyorum, çamaşır yıkıyorum. İşte yatıyoruz, kalıyoruz, böyle sıradan. İşte hafta sonu geliyor. Bir pikniğe gidiyoruz Pazar günümüz var. İşte alt komşuyla biraz samimi olduk filan falan. Onlar geliyor. Ama yani her şey havada. Yani artık bir rutine bindi hayat. Ama bu depresyonum yine benim depreşiyor arada. Yani böyle depreşiyor, bir şeyler içimde depreşiyor. Ama ne olduğunu artık bilmiyorum neyin depreştiğini. Hafakanlar basıyor bana. Sıkılıyorum. Bu kelimeyi çok kullanırdım eskiden: Sıkılıyorum. Sıkılıyorum ve bilmiyorum. Bu iki kelimeyi çok kullanırdım. Biri bilmiyorum, biri sıkılıyorum.

Sonra çok rutine bindi bu evlilik ve ben çok sıkıldım. Ki o güne kadar da ben arabadan çok korkardım. Araba kullanmayı hiç düşünemezdim bile. Eşime dedim ki ben dedim, araba kullanacağım. Bana öğreteceksin bunu dedim. Ben dedim yoksa bayılacağım yani ben çok sıkılıyorum dedim. Yapacak hiçbir şey yok. Araba kullanmasını öğretti. Ben de bir hırsla öğrendim. Yapamam dediğim şeyi yaptım. Artık ben işte arabayı alıyordum. Manavgat'a pazara gidiyordum geliyordum. Arabayı alıyordum, Alanya'ya gidiyordum. Arada Jilber, abim geliyordu. Antalya'ya gidiyordum arabayla, onu karşılıyordum. Bir de orada köpek evlat edinmiştim. Terk edilmiş bir köpek, Eddy'm vardı. Eddy ile beraber, kedi vardı. Kediler vardı evde. Yani hayatım, yine kedilere adadım. Yani aslında orada da hayatımı ben. Çünkü çocukluğumdan beri, kiliseden itibaren hep kedilerle arkadaşlık yaptım. Hep kedi baktım. Kedilerle konuştum, onlara baktım. Besledim,

büyüttüm. İnanılmaz bana güzel enerji veriyorlardı kediler. Yani çok iyi dostlar, bugün de aynı şekilde. Velhasıl ama o hayal dünyam benim hep vardı. O mikrofonu, o deodorantı ben hiçbir zaman bırakmadım.

Hastalıklı bir durum bu herhalde değil mi yani? Hani, insan evleniyorsun. O deodorant şişesini alıp yine sahneye çıkıyorsun, odama kapanıyordum. Yani kendime bir dünya yaratıyordum ben orada. Alkışlar yaratıyordum. Evliliğimde de öyle oldu. Sonrasında da öyle oldu.

Sonra işte ben tabii, araba da kesmedi beni. Kimse yok, arkadaş yok, şu yok, bu yok. Evlilik yani cinselliğimiz de bir süre sonra zaten şey oldu yani. İstemiyordum. Çünkü benim için bugünkü Tanya'nın söyleyeceği kelime, şimdi, o zaman kuramazdım bu cümleyi de. Her şeyin bir hikâyesi olmalı bende. Cinselliğin de yemeğin de sohbetin de. Her şeyin bir hikâyesi, alt yapısı, bir şeyi olmalı. Öbür türlü yapmış olmak için yapıyorsun, mecbur olduğun için yapıyorsun. Altyapısı yok öbür türlü. Velhasıl cinsellik de benim için öyleydi. Öyleye dönüştü. Ben Manavgat Halk Eğitim'e gittim, Almanca. Bari dedim Almancamı geliştireyim. Çünkü bir dükkân açmaya karar verdik, gümüş dükkânı açmaya karar verdik. Bari dedik gelen altınları değerlendirelim. Bir gümüş dükkânı açalım. (...) için de şey olur, iyi olur. Manavgat Halk Eğitim'e gittim. Ama orada öğretmenime âşık oldum, hocama âşık oldum. Yani âşık demeyeyim de yani hayran... Bendeki âşk, hayranlık aslında. Ben birine hayran oluyorum. Orada hayran oldum. Yani onun ders anlatışı, işte... Ne bileyim? Bir şeyi beni çekti o adamın yani. Benden büyüktü o da. O adam da benden büyüktü. Ve ben o adamla görüşmeye başladım. Birlikte oluyordum. Ama bu beni motive ediyordu. Yani ben eve daha mutlu gidiyordum. Daha moralli gidiyordum. Daha keyifli zaman geçiriyorduk. Çünkü o tarafta çok keyifliyim. Mutlu oluyorum ve bu eve yansıyor. Sonrasında ama bitti, görüşmemeye başladık. Ama bir sıkıntıyla değil. Artık görüşmüyorum. Biraz tabii suçluluk da duyuyordum ben. Yani kandırıyordum ben. Yani aldatıyorum. Kandırıyorum. İyi bir adam sonuçta yani. Yani bana bir kötülüğü yoktu eşimin. Hani desen bir şiddet vardı, şu vardı, bu vardı. Hiçbir şey yoktu.

Ben işte hep başka bir dünya kuruyordum kendime. Yani orada mutlu oluyordum. Sonrasında bu sefer de dükkânı açtık. Tabii paralel gidiyor. Dükkânı açtık ama Almancam yeterli değildi. Yani evet yine insanlar beni sevdikleri için ya da işte böyle çabaladığım için alıyorlardı bir şey ama. Yani bu bizi kurtarmıyordu. Başta iyi gidiyordu, sonradan iyi gitmemeye başladı. Ve benim yine o dükkânda gönlüm yine birine kaydı. Bu sefer orada bir berber vardı. O kadın kuaförü vardı, ona gönlüm kaydı. Onun bana ilgisi, işte gösterdiği sıcaklık filan çok hoşuma gitti. Ve

ben böyle yine heyecanlıyım, yine çok mutluyum orada. Yine evime mutlu geliyorum. Yani eşimle birlikte olmuyorum ama eşimle çok mutluyum. Evde çok mutluyum, daha keyifli yemek yapıyorum. Çünkü bir şey var. Yani bir şey yaşıyorum. Ben yine çok mutluyum.

Sonrasında ben eşimden boşanmaya karar verdim. Dedim ki bu, bu kadar olmaz artık yani. Ben aldatıyorum. Kandırıyorum. Ve ben bundan çok büyük rahatsızlık duyuyorum. Bunun bitmesi gerekiyor dedim. Çünkü bu böyle devam edecek. Ben boşanmak istiyorum. Sen de dedim farkındasın birlikte olmuyoruz. Çünkü eşime de yansıtıyordum buhranlarımı, depresyonumu, çözemediğim neyse o. Eşime de yansıtıyordum. Niyetim de bu insanla yürümek. Yani şey yapmak, birlikte olmak, o kuaförle de. Tabii arabayı bırakacağım eşime. Yani her şeyi bırakacağım. Ve artık yoluma farklı bir şekilde devam edeceğim. Evdekilere söyledim. Artık dedim, ben boşanmaya karar verdim. Tabii ben arabayı bırakınca adam bana dedi ki “A dedi bırakıyor musun arabayı?” dedi. Beni terk etti. Terk edildim doğal olarak. Adamın derdi başkaymış. Araba, belki durumum çok iyi olduğunu düşünüyordu filan falan. O da kendini kurtarma derdindeymiş herhalde. Ama ben boşanmaktan vazgeçemedim. Boşanmakta kararlıyım. Dedim ne olursa olsun bitecek bu.

Ben bu arada da tabii evliliğim için de kaç kere abimi çağırdım. Ben çok kötüyüm, bağıra çağıra. Yani aradım. Abi gel. Ben çok kötüyüm. Çok mutsuzum. Bağırıyorum ama telefonda. Jilber gel, Jilber gel. Ya iki kere gel... İki, üç kere gelmiştir Side’ye, ne oluyorsun diye yani. Ama bir şey anlatamıyorsun. Bir şey oluyor ama ne oluyor bilmiyorum. Yani bir şey var. Velhasıl İstanbul’a geldik. Boşandık. Tabii böyle çok istemiyordu ki boşansın. Yani ailem istemiyordu. Jilber hiç istemiyordu. Böyle iyi bir insanı bırakıyorsun. İşte sen nasıl bir insansın? Jilber hep bunu derdi bana. Hâlâ çok yakın tarihe kadar da. Sen nasıl bir insansın? Yani sen nasıl bir insansın? Sen nasıl bir insansın? Yani. Velhasıl ama boşandık. Öyle böyle ama boşandık. İşte abimle, babamın evine geldim ben. Gelmez olaydım deyip. Çünkü yani... Yani keşke orada ben... Hani keşkem budur, bir keşkem de. Oradan ben kendim yürüseydim. Bir kendime hayat kurmaya çalışsaydım. Ama işte o kadar kendime güvensizim ki. O kadar böyle çıplağım ki. Ne olacağını ne olduğunu da bilmiyorum. Velhasıl işte geldik işte. Üç yüz lirayla geldim. Durdum dedim ki Tanya sen ne istiyordun? Dedim, ben tiyatroyu çok istiyordum.

Otuz bir yaşındaydım. Yirmi yedide evlendim, otuz birde boşandım. Gittim Kadıköy Halk Eğitim’e, tiyatro kursuna kaydımı yaptırdım. Bir de dans kursuna. Dansı da çok severdim. Ben kendi kendime çok dans ederdim. İşte o kendi kurduğum hayatımda, o odada. Dans ederdim, dönerdim kendi kendime ama

insanların hep ben izlediğini hayal ederek. Şarkı söylüyorum, işte elime mikrofonu alıyorum, deodorant. Yani o kapıyı kapattığımda bambaşka bir dünyada kendimi buluyordum. Kendime sanal bir dünya kurmuştum.

Babamla abimin yanına geldim. Yüz elli lirayla tiyatroya kaydımı yaptırdım, Kadıköy Halk Eğitim'e. Yüz elli de işte dans kursuna yazıldım. Yani diyebilirim ki Kadıköy Halk Eğitim benim hayatımın en güzel zamanıydı. İki senelik bir eğitimdi. Yüz seksen kişilik bir sınıftı Halk Eğitim ve kalmalıydı. O zaman çok ciddiye verilen eğitim. Ve çok güzel hocalarımız vardı. Yani sinemadan, ses eğitiminden. Yani dolu dolu bir konservatuardı orası, yani hepimiz için. Yani konservatuar düzeyinde bir eğitim aldık orada. Ve ben çok başarılıyım. Hocalarım, sahneye çıktığımda, işte çıkarttığım karakterler, hazırladığım ödevler... Yani hocalar böyle ağızları açık seyredirdi ve derlerdi ki "Tanya, devam et. Bu işi yap. Sahneye çık. Profesyonel olarak yap bu işi." derlerdi. Ama tabii bir taraftan da benim para kazanmam gerekiyor. Çünkü evdekiler diyor ki işte çalış. Tiyatro karın mı doyurur? Abim, babam çok baskı yaptılar. Yani gerçekten, yani benim bir çocuğum olsa bu kadar baskı yapar mıydım? Asla ya. Yani... Bu arada hayatım boyunca da hiç çocuk istemedim. Hiçbir zaman bir çocuğum olsun istemedim. Yani hiçbir annelik duygum, hiçbir şeyim. Böyle, oh çocuğum olsun, şu olsun, bu olsun. Bugüne kadar da öyle. Yani çocuk hiç istemedim hayatta. Aklımın ucundan bile geçmedi. Ama çocukları çok seviyorum, o ayrı tabii ki. Ama kendimde hiçbir zaman düşünemezdim bir çocuk yani. Böyle... Aman yani aman. Ben o çocuğa ne vereceğim? Yani yapamam, edemem, şey yapmamam, başa çıkamam.

Velhasıl tiyatro da öyle başladı. Ve ben eve geliyorum. Provalar yapıyorum. Çalışıyorum. Çok güzel ödevler hazırlıyorum. Ama bir taraftan da içeriden babam ve abim. İşte ne yapacaksın tiyatroyu? İşe gir, para kazan. Para lazım, şu, bu. Yani kısacası para, benim hayatımda yani hep... Mesela geçen gün, valla yıllar önce yazdığım bir şey çıktı karşıma, hayallerimi yazmışım. Bu vesileyle de eski yazdıklarımı çıkarttım ortaya. Demişim ki; ev istiyorum. Parantez içine de 'kira' demişim. Kiralık ev istemişim. Ev, o kadar. Biz para şey ki benim için, yok ki. Ben ev satın alamam. O benim yıllar öncesi işlemiş bilinç altıma yani hani. Ev istiyorum, şunu istiyorum yazmışım. Ama 'ev istiyorum' un yanına, parantez içinde kiralık. Niye satılık yazmamışım ben oraya, mesela? Ya bu da çok önemli bir şey yani. Ve hala da kiradayım mesela. Hala da zorlanıyorum kira ödemekte.

Velhasıl işte halk eğitim iki sene bitti. Çok güzel, mutlu olduğum bir yerdir benim orası. Hayatımın bugüne kadar, şu ana kadar kendim olabildiğim, mutlu olduğum yerdir halk eğitim. Kadıköy Halk Eğitim, benim için yeri ayrıdır. Oradaki

hocalarımın, oradaki arkadaşlarımın yeri ayrıdır. Çok arkadaşlarım, belki fazla olur da. Ama hocalarım, aldığım eğitim, yaptığım işler. Orada, bambaşkadır benim hayatımda. Hala en ufak provanın kağıdını bile hani... Ben çünkü ezberlerimi şey yapardım, yazarak. Yazarım. Bölümlere ayırırım. Benim tekniğim oydu kendimde bulduğum, nasıl daha kolay ezberlerim uzun repliklerimi diye. İlk yazdığım replikler bile hala o dosyalarımında durur. Hiçbir şey atmamışımdır, en ufak bir kağıt parçasını bile. Böyle buruş buruştur, yırtıktır kenarı, şudur, budur. Oradaki tek kelimeyi atmamışımdır, dosyaya koymuşumdur. Yani çok kıymetli benim için o da.

Tabii ben iki sene bitti halk eğitimde. Oyunculuk derslerine giren hocam, asistan olarak aldı beni. Ben de hocamla beraber artık derslere girmeye başladım. Ama tabii ki para vermiyorlardı. Yani orada gönüllü yapıyorsun bu işi. Tabii öyle olunca da çalışmam da gerekiyordu. Tiyatroyla iş çakıştı ve ben tiyatroyu bırakmak zorunda kaldım. Yine işte tezgahçılık, bir yerlerde çalışıyorum, ediyorum. İşte evdekilerle yine tartışma filan yani.

Abim çok erk bir adamdı. İnanılmaz erkti yani. O da agresifti. Onu da anlıyordum ama yani. O da kolay yaşamamış bir şeyleri çocukluğa dair, gençliğine dair. Onu da anladım. Yıllar sonra anladım tabii ki. Ama bazen diyorum, daha insan yumuşak olmaz mıydı? Yani daha, biraz daha mülayim olamaz mı? Ama herkeste de demek ki tepki farklı oluyor. Yine çalışmaya başladım ama tiyatro hep içimde var, hep içimde var.

Bu arada tabii insanlar girip çıkıyor yine hayatıma. Çünkü ben aynı zamanda da ne bileyim? İlişki yaşamayı seviyorum. Hayatıma birileri girsin istiyorum. Birileri giriyor, çıkıyor hayatıma ama sonu yok. Ha son dediğimiz nedir? Bilmiyorum ama. Yani bir türlü dikiş tutmuyor. Birileri giriyor, çıkıyor, hayatımda hep birileri var. Velhasıl ama genelde terk ediliyorum. Yani onu söyleyeyim. Terk ediliyorum. İşte bu otuz beş yaşında yine hayatıma biri girdi. Yine kendimden büyük biri girdi hayatıma. Evli bir adamdı bu. Çok ilgiliydi yine. Çok böyle başlarda çok şeydi. Sonrasında bana işte, zaten başlarda da bana zaman ayırmıyordu da. O ilgisi, şeyi beni sevdiğini düşünüyordum. Yani beni seviyor, değer veriyor. Biz artık bir süre sonra... Dört sene yaşadım onunla böyle. Yani haftanın bir günü buluşuyorduk. Bir saat, en fazla iki saat. O da otele gidiyorduk, birlikte oluyorduk. Bir yemek yiyorduk sonrasında. O evine gidiyordu. Çünkü dokuzda evde olmak zorundaydı. Tabii ben çok ısrar ediyordum. İşte birlikte bir şeyler yapalım. Yani aslında olmayacak insandan olmayacak... Ya adamın şeyi bu, sınırı bu. Benimle yaşayacağı şey oydu, o kadardı. Ama ben daha fazlasını istiyordum. İşte oğlu vardı, işte eşi... Onlara değer veriyor. Onları çok seviyor. Beni sevmiyor. Yani kendimi

hep böyle ikinci plana, üçüncü plana atılmış gibi hissediyordum. Yani... Mesela evlenmiş, ayrılmış olsun. Diyeyim ki karşımdaki dul bir insan olsun. Onun çocuğuna gösterdiği şey, beni çok sinir ediyordu. Yani o çocuğuna verdiği şey, beni ikinci, üçüncü plana atıyordu. E çocuğum diyordu, bitiyordu benim için yani. Hani ya beni de sev o kadar ya. İşte ben de bak varım. Yani beni de sev. Ama dediğim gibi evli olmayan da bir bağlantısı olsun, onu, bağlantıyı çok kıskanıyordum, aslında bugün baktığımda.

Arkadaşım işte başta bir böyle duygusallıkla başladı. Fakat onun da bir kızı var. Şimdi bana mesela evi var. E ben çocuğumu düşünüyorum dedi. Mesela ben orada kopmuşumdur. Şimdi aslında bak konuştuğumuzda şey yapıyorum. İşte... İşte üç tane evim var, üçü de kızıma kalacak. İşte onun geleceğini düşünmek zorundayım. Hani böyle çok tatlı konuşuyor, hani şey değil. Zaten aramızda güzel bir dostluk var. Hani bir zaten ben uzak duruyorum duygusal anlamda. Bir şey yaşamak istemiyorum onunla. Ama mesela kurduğu bu cümleler bana dokunuyor. Ben onunla beraber olsam onun kızı ön planda olacak diyorum yani. Aslında bak şimdi bunu konuştuğumuzda çözebiliriz belki de beraber. Yani acaba o mu var? Yine geçmişteki bu şey midir acaba? Onu, kızını ön planda tutup da hani kızını düşünmesi. Benim buna sinir olmam mıdır acaba, yani şeyim, uzak durmam ya da bir şey yaşamak istememem? Yani ben önemsiz olacağım ya da ikinci planda olacağım ben duygusu mu acaba? Velhasıl dört sene ben bu şekilde yaşadım o adamla. Haftanın bir günü, en fazla iki saat. Ve çok böyle kavgalar ettim o adamla. Çok bıraktım. Bir daha görüşmek istemiyorum dedim. Bıraktım. İçim olmadı, yine mesaj attım. Ama bir nokta geldi ki dört sene sonra tabii bu çok kısaltılmış hali. Çok içsel olarak yine depresyonlar, şunlar, bunlar. Bitti dedim. Ben bu dönemde de kişisel gelişim kitapları okumaya başlamıştım. Bu Secret'lar filan. İşte kendine önem verme, değer verme, kendini iyi hissetme, enerji menerji. Bunları okumaya başladım ben. Ve bunlar o dönem bana çok iyi geldi. Başka bir dünya açtı bana.

Tabii o dönem yaptığım başka hareketler de vardı. İşte bu Cizre'de yaşanan, Silopi'de yaşanan olaylar. Takip ediyordum. Ve bir gün dedim ki; o işte buzdolabında kızını saklayan, saklamak zorunda kalan kokmasın diye, anneye gidip sarılacağım ben dedim. Yani o adamla bunları yaşarken bir taraftan da bunları da takip ediyorum ve bunlar için de üzülüyorum. Ve ne yapabilirim diyorum. Ben dedim, Cizre'ye gideceğim dedim. Tabii her zaman, benim hiçbir zaman param olmadı cebimde. Yani hani bir kenarımda para olup da şu parayı da şuna veririm dediğim bir param olmadı. Cebimde yine para yok. Nasıl yol parası olacak diyorum, nasıl bir şey olacak diyorum. Nasıl ayarlarım, ederim? O dönemde işte

Facebook'ta o yüz elli kadının şeyini gördüm, duyurusunu gördüm. Yüz elli kadın Cizre'ye gidiyoruz. Ben bunlara mesaj attım. Ben de gelmek istiyorum. Onlar da hemen okey dediler. Konuştuk, ettik ve ben otobüse bindim. Bir yüz elli kadınla beraber Cizre'ye gittim. O, amacım o kadına sarılmak, sadece. O kadına sarılmak istiyorum. Tabii bu benim için aslında bir dönüm noktası oldu. Yani benim Cizre'ye gitmem, bir dönüm noktasıydı. Bir şeyleri kırdım çünkü. Yani bir de başka bir dünya keşfettim. Başka bir hayat, hayatlar. Başka kadınlar gördüm. Gittik. Hatta yolda da... Para verdim mi vermedim mi? Ama yüzümü geri, böyle çevirdiğimi gör... Yani şey yapıyorum. Gözümün önüne geliyor. Yani para toplarlarsa ben dışarıya bakıyorum. Velhasıl gittik. Tabii aynı bir film sahnesi gibiydi orası. Bombalanmış evler... Yalın ayak çocuklar koşturan filan. Ben böyle ne oldu, nasıl bir, nasıl dedim ya. Ancak böyle yerler filmlerde görürüz böyle evleri. Böyle bir ortamı. Bu kadınları, oradaki kadınları. Ve o kadar bize güzel... Ya o kadar güzel karşılandık ki. Ya bizim elimize bir iğne batsa, bugün kimse gelmesin deriz. Onlar o kadar güzel kucak açtılar ki. Yani kadının evi bombalanmış. Bizi evlerinde misafir ettiler. Yani... Ve sonsuz ikramlar. Yani mutfağı göçmüş gitmiş ama orada yemek pişiyor. Ya bizi nasıl karşılayacaklar, nasıl misafir edeceklerini şaşırıldılar ve ben çok utandım bundan. Hani, yani biz onları şeye gitmiştik. Hani moral vermeye gittik ama orada bana moral verdiler yani hani. Çocuklar koşuyorlar, geliyorlar bize. Ben ağlıyorum orada. Ufacık çocuklar ama büyümüşler o çocuklar. Ufak çocuklar ama kocaman olmuşlar. Ya biz yine toparlanırsanız diyorlar filan. Bana moral veriyorlar. Sonra bir tane kadın, elinde bebeğiyle. Onu, o kadını hiç unutamam. Yani o kadın, evine girdik o kadının. Ya bir de kendimi böyle dolaşırken de kötü hissettim. Sanki böyle bilirkişiyiz. Sanki böyle bir şeymişiz gibi de o sokakları dolaşıyoruz. Evlere giriyoruz. Yani mümkün olduğunca küçülmeye çalıştım o insanların yanında. Yani hiçbir şey olmadığımı hissettirmeye çalıştım. Yani ben de sizdenim, sizin gibiyim'i hissettirmeye çalıştım. Hani şey zannetmesinler. Ha işte bu insanlar gelmiş de burada dolaşıyorlar da. Yani mümkün olduğunca küçülmeye çalıştım onların yanında. Ya zaten bir şey hissetmiyorum da. Onların gözünden kendime baktığımda, beni bir şey zannetmesinler istiyorum.

Bir kadın elinde bebeği, evine girdik. Simsiyah olmuş artık ev, bombalanmaktan. Kadın şunu dedi bana. Ben dedi, biz dedi bebeğimize dedi, Barış ismini koyduk dedi. Artık dedi barış gelsin istiyoruz dedi. Barış olsun diye. Yani bilmiyorum. Benim bir şeyime, böyle bir şey yapsalar ben ne düşünürüm? Böyle bu kadar acaba pozitif olabilir miyim? Olamam gibi geliyor yani. Ama ben bu kadar güçlü kadınlar

orada gördüm. Yani kesinlikle. Belki de artık... Çünkü Cizre'den... Tabii Silopi'ye gittik. Orada da aynı şekilde, aynı şeylerle karşılaştık.

Artık İstanbul'a döndüğümde başka bir Tanya vardı aslında. Gerçekten giderkenki Tanya'yla, dönerkenki Tanya aynı değildi. Şimdi zaten uyumsuzdum insanlarla. Zaten anlamakta zorluk çekiyordum ben çevremle, çalışma arkadaşarımla, patronlarla, onunla, bununla, ailemle... Artık daha da uyumsuz oldum. Yani artık daha da bir farklılaştım. Ama bir taraftan da daha uyumlu da olmak zorundasın. Çünkü orada yaşananları anlatmak zorundasın. Ya anlatmalısın ve bunu çok tatlı bir dille anlatmalısın. Ve anlattım da buraya geldiğimde, komşularım olsun, çevrem olsun. Ha öyle mi? Ha... Yani ne kadar da anlatırsan anlat, anlamıyorlar. Yani, çünkü sana inmeleri gerekiyor ya da oraya inmeleri gerekiyor anlamaları için. Ama insanlar çok havada, çok yukarıda. Çok başka yerde insanlar. Velhasıl artık bu farklı Tanya... Daha radikalleşmeye başladım aslında ben. Yani... Abime karşı, babama karşı daha radikal oldum. Daha sert oldum. Daha cevap verir oldum. Yani o zamana kadar da cevap veriyordum ama daha pısrık bir cevaplardı bunlar. Ama o dönüşten sonra çok daha radikaldim artık. Daha böyle anarşist anarşisttim.

Velhasıl, kavgalarımız, işler güçler, bu adam. Bitti. Bu adamla bitti bir anda. Bitirdim. Tanya dedim yani artık bitmişsin. Yani artık dedim artık bir silkelen. Yani bir kendine gel, bir şey yap. Kendim için bir şey yapmam gerekiyordu. Bu adam çok şaşırdı onu bıraktığıma. Çünkü o kadar emindi ki onu bırakmayacağımdan. O kadar emindi ki hani mesajlarına, işte dayanamazdım arardım. Ya da o aradığında ben cevap verirdim hemen. Zaten beklerdim böyle ki hani arasın da ben cevap vereyim diye. Bitti. Bir anda bitti. Ama bir anda derken dört senemi aldı tabii ki. Yani bir anda da olmadı ama o bitiş bir anda oldu. O kırılma bir anda oldu.

Sonrasında babamla da zaten kavgalıyız, anlaşamıyoruz. Babama geçmişi soruyorum. İşte sen şöyleydin, böyleydin. Devamlı didişiyorum babamla. Devamlı hırslıyım babama karşı. Bir gün babam pazardan geldi. Pazarını yapar, alışverişini yapar. Yerleştirir. Böyle bir adam. Borç yapmaz. Faturalarını gününde öder. Şey, geçirmez, asla. Çok şey bir adamdı babam. Babam bir gün mücveri çok severdi. Kızım dedi, bir mücver yap da yiyeyim dedi. O gün de saat öğen bir. Benim de hayatta o saatte şeyim olmaz, yani uykum gelmez. Baba dedim, ben dedim çok uykum geldi dedim. Bir ağırlık çöktü dedim. Ben biraz uyuyayım da dedim. Uyandığımda yapayım sana mücveri dedim. İyi tamam dedi. Uyudum, bir kalktım saat beş, akşamüstü. A dedim nasıl da uyumuşum derin derin. Bir kalktım ki babam son ses televizyon seyrediyor. Televizyon sesi kapalı. Odasına girdim. Odasında yok.

Dedim nerede bu adam. Bir mutfak tarafına girdim ki babam alışverişini yapmış, poşetleri setin üstüne koymuş ve düşmüş, ölmüş. Babamın cesediyle yani ölüsüyle karşılaştım. Şuradan da herhalde düşerken koltuğa kafasını vurmuş ki kan gelmiş. O gün de pazartesiydi, pazarcılar var kapının önünde. Hemen aşağı indim, pazarcıları çağırdım. Abla dedi, yani dedi, şey olmuş, ölmüş dedi, yani baban dedi. Onu aldılar, koltuğa koydular. Benim için yine bir şey. Çünkü babamla çok didişirdim. Çok kavga ederdim. Çok böyle sen şöylesin, sen böylesin, şusun, busun derdim. Bir nevi aslında babamla da kavga ederek ve o mücveri yapamadım babama. İşte ambulans geldi. Abim filan falan derken işte abimle kaldık. Dağ aslında dağ oluyor daha dağ, daha dağ. Koca bir dağ oluyor hayatımda da aslında. Abimle kaldık. Abimin o dönem işleri bozuk. Ben işte çalışıyor muyum? Çalışıyorum herhalde yine bir yerlere girmişim. Artık suyun akışında yaşıyorum.

Teyzemle tabii konuşuyorum. Teyzemle de tabii anlaşılamadık işte. Teyzemin o baskıcılığı, o şeyi, işte... Teyzemle artık biz yavaş yavaş konuşmaya başladık. Sohbet etmeye başladık. Teyzem de bazı şeylerin farkına vardı. Bir gün böyle teyzemle oturduk, konuştuk, sohbet etik. Tanya dedi, ben dedi, özür diliyorum senden dedi. Geçmiş için dedi. Sana dedi, biz dedi, çok dedi çektirdik dedi. Yani sana ve dedi özür dilerim dedi. Ay orada bir sarıldım, biz bir ağladık. Dedim önemli değil hepimizin dedim. Sonuçta dedim senin de hayatın zor bir hayattı dedim yani. Hepimiz için öyle ama artık dedim, geçmiş... Şimdi teyzem der ki bana ya hayatını yaşa. Şimdi teyzemle her şeyimi konuşurum. Bu esnada tabii bu abimle şeye gelmeden... Didişmelerime gelmeden hani geçmişten böyle birkaç şey de anlatayım.

Ben böyle âşık oldum. Afrika'ya gittim mesela. Yani benim evliliğimin zamanında (...) vardı. O da turizm otelcilik okuyordu. Evliliğim sırasında tanışmıştık ve çok güzel arkadaşlığımız oldu. (...) sonra da koptuk biz. Yıllar sonra tabii İstanbul'a geldim. İşte burada yaşamaya başladım. (...) Facebook'tan buluyor. Tanya nasılsın, iyi misin? A iyi (...) onun beni bulduğuna. Ben dedi Afrika'ya yerleştim dedi. Çok radikal bir kızdı. Türkiye'de kalmak istemiyordu, düşüncelerinden, şeylerinden. Çok tatlı bir (...) Kalmak istemiyordu zaten. O da Afrika'ya gitmiş. Orada hem dilini geliştiriyor hem de işte otelde çalışıyor, housekeeping bölümünde. Tanya dedi, burada dedi, biri var dedi, (...) diye dedi. Ay dedi sizi o kadar yakıştırıyorum ki dedi. Keşke tanışsanız dedi, sen de Afrika'ya gelsen, buraya gelsen dedi. Ay dedim, Elif dedim, ne bileyim dedim. Afrika dedim, çok şey dedim, yani böyle uzak bir yer. Yani hiç... Velhasıl... diyor ... konuşmaya başladık. Ben yazın geleceğim ama yazı bekleyemeyeceğim dedi. Ben biletini gönderiyorum, Afrika'ya gel, buraya gel

dedi. Görüşelim. Ay ben de böyle içim heyecan. Böyle zaten çok hoşuma gitmiş, çok hoş. Etkilenmişim. ...değildir hani, iyi bir insandır deyince. Hani referansım çok iyi. ...konuşuyoruz, sohbeti çok güzel ve ben atladım, Afrika'ya gittim. Tabii abime söyledim. Babama şey, babamın haberi yok. Antalya'da tatilde biliyor. Teyzem biliyor. Onlara anlattım. Ben dedim böyle böyle. Onların da herhalde hoşuna gitti. Onlar da işte yeni bir dünya keşfetmemi mi istiyorlar artık? Ne istiyorlar artık? Bu kız hani bir şey yapsın artık. Bir şey yapsın. Gittim. Karşılıdı. Çok güzel bir hafta geçirdim. (...) Alman biriyle evlenmiş, o da mutlu. Biz (...) kalıyoruz filan falan. Böyle çok hoş. Ama ben tabii yine gitmişim. Ama kafamdaki-- Anın tadını çıkarabilirdim. Hem çıkarıyordum. Penguenlere gidiyoruz. Okyanusta penguenleri seyrediyorum, görüyorum. Yani müthiş. Bambaşka bir dünyanın içindeyim. Ama bir taraf işte olacak mı? İşte ilerisi olacak mı? Devamlı da kafamda bu kuruntu var. Olacak mı? Olacak mı? E çocuğa da bunu çok belli ettim. Belli ettim yani. "Ne olacağız biz?" dedim. Yani çok saçma bir soruydu tabii şimdiki şeyimle. Ay çok feci. Ay şu an hani zamanı geri çevirsek de onları demesem. O cümleleri kurmasam. (Kahkahayla gülüyor) Hani akışına bırak. Ararsa arar, aramazsa aramaz. Ne güzel Afrika'ya gitmişsin. Ne bu düşüncelere giriyorsun? Velhasıl, tabii dönüşümüz çok hüznü oldu. Ya giderken ayaklarım havadaydı. Yani uçakta da havadaydım, yani kendim de. Ama... vermedi. Yani tabii ki de beni çok güzel yolcu etti, ama durağandı. Hiçbir şey söylemedi. Belli ki istemedi beni yani hani. Velhasıl uçağa bindim. Ay o uçağa binişim... Ay o uçaktaki hallerim... Hostesten devamlı içki istiyorum. Ben bir uçakta sarhoş olmuşum. Nasıl sarhoş oldum. İki, üç kere kusmaya gittim tuvalete. Kustum. Ay o yol bitmedi. Ay o on iki saat bitmedi de bitmedi. İstanbul'a indim. Ay... Nasıl puslu bir hava. Ay böyle yağmur da çise... Yağmıyor da bir de çiseliyor. O çiseleyiş çok kötü. O İstanbul'un havası kapalı. Neyse geldim eve. Ne oldu dediler tabii şimdi evdekiler de. Ya dedim böyle böyle, olmadı. Yani bir şey olmadı dedim. Anlattım olanı biteni. Velhasıl o da öyle bir şeydi. Ama ben âşık olup çok gittim. Urfa'ya gittim mesela Urfa'da... Aralarda hep bunları yaptım ben. Âşık oldum, Urfa'ya gittim. Âşık oldum, Mersin'e gittim. Yani ben böyle çok Türkiye'yi de dolaştım yani. (Kahkahayla gülüyor) Yani birinden etkileniyordum. Yani şey oluyordum ve gidiyordum. Ve o gidişler o kadar güzeldi ki. Yani o kadar güzeldi, anlatamam. Hele Urfa çok güzeldi. Sekiz ay görüştük. O kadar hürmetliydi ki. Yani çok güzel karşılaşmıştır. Çok güzel ağırlamıştır. Gezdirmiştir Urfa'yı. Sekiz ay çok güzel bir ilişkim olmuştur. Yani zaten tek hani güzel olan ilişkim belki de buydu.

Çünkü mesela bir tane (...) diye bir çocuktü. İlişkilerimden böyle bir iki örnek anlatacak olursam. O da çok güzel başladı, böyle bir seneye yakın. Ama sonunda

böyle bir soğukluk oldu ondan bana. Sonra işte bir gün beni Galata'da yemeğe çıkarttı. Bir gün şu cümleyi kurdum ona. Dedim ki daha fazla kimseyi sevmedim. --bir adam, psikopat bir adam çıktı. Ne yani dedi, başka birileriyle de mi oldun dedi. Sen orospu musun, fahişe misin? Bir de bu var. Ben o güne kadar, o kadar güzel giden bir şey. Ama adam bir anda delirdi. Bir anda başka bir şey çıktı. Fahişesin sen. Nasıl ya dedim. ---söylemedim derken, o gün bana karşı tam bir psikopata dönüştü. Eve geldim. Ağlıyorum. Bir de evde abim de arıyor beni. Neredesin, neredesin? Abime de yalan söylüyorum, arkadaşımıdayım. Hani bir taraftan--- Bir anda içinden başka bir adam çıkması, insan çıkması--- Sen diyor işte, bana diyor, sen diyor başkalarıyla da birlikte oldun diyor. Şu bir senedir ben bu adamla beraberdim. Ve biz o kadar güzel zaman. Yani o esprilere beraber güler, beraber taklitler yapar. Yani beraber her şeyi yapardık. Yani çok keyif alıyorduk biz birbirimizden. ---Yani çok güzel. Artık oturdu diyordum bak. Yani oturdu artık, bir şey hayatımda. Bir anda bu çıktı adamın altından. Başka bir şey çıktı, başka bir erkek çıktı. Erkek çıktı yani içinden. Sen dedi başkalarıyla da mı nasıl beraber oldun filan. Ve ondan --- Ben seni bırakmam, etmem. Bitti dedim artık. Ya bitti. Ya ben bunu gördükten sonra devam edemem. Uzun bir süre beni.---

Sonra yıllar geçti. Yıllar geçti. Bak iki sene sonra Facebook'tan yine mesajlar. Cevap yok. İki sene sonra yine mesaj. Tanya seninle görüşmek istiyorum. Bir gün hatta xxx O kadar güzel bir mesaj yazmış ki dersin ki bu adam değişmiş. Hatta teyzem de bilirdi, abim de biliyordu. Onu okudum. (...) dedi, bir şey daha versen acaba dedi. O kadar güzel yazmış ki Tanya dedi. Bir şans daha mı versen dedi. Valla marakur dedim yani... Marakur, teyze. Valla marakur dedim, bilmiyorum dedim. Yani bana öyle bir şey yaptı ki dedim. Bence dedi, bir şans ver dedi. Çok güzel yazmış dedi. Bak hala unutamamış dedi. ... sene sonra ilk buluştuk. Kadıköy Balyan'a... Baylan'a gittik. Fakat o konuşurken... Yani değişmemişti. Derinde, o kullandığı kelimelerde... Bir daha şans vermedim. Bitti dedim. Ben bir daha görüşmek istemiyorum. Velhasıl onunla da öyle de bir deneyimim oldu.

Yani diyeceğim o ki öyle ilişkiler. Gitmeler. Güzel gitmeler. Yine de her şeye rağmen. O gidişlerimi çok seviyorum. Ama şimdi gitmeye de şeyim yok. Yani şu anda mesela hiç o heyecanım yok, gidesim yok. Gidesim var ama tek başıma ve yaylalara gidesim var. Tarlalara gidesim var. Vadileri göresim var. Ama birine gidesim yok artık. O dönem öyleydi ama. Hep giderdim, bir şeyler yaşardım. Onun adına aşk mı deriz? Tutku mu deriz? Ne deriz? Ama giderdim yani. Âşık olurdum, ilgi duyardım, giderdim. Ve bir, güzel bir şeyler yaşardım. Devamı olmasa da. Devam dediğimiz ne işte? An herhalde onlar da.

Velhasıl abimle... Artık babam öldü. Abimle ilişkimde, abimle anlaşılamıyoruz. Kesinlikle anlaşılamıyoruz. Ben ev işi yapıyorum; çamaşır, bulaşık, şu, bu. Abim oturuyor. Abimin bir hayatı var. İşte sevgilisi var. Gidiyor, geliyor. Ben artık kendi odama kapanıyorum. O ön odada, ben arka odada. İkimiz aynı evde, ayrı hayatlar yaşıyoruz. Ama içim sıkılıyor yine. Yani içim, o içim bitmiyor. O sıkıntı gitmiyor bende. Ya o bir sıkıntı var ve çıkmıyor. Kendim olamıyorum bir türlü. Dışarıda kendim olamıyorum. Evde kendim olamıyorum. Olamıyorum. İşte kendim olamıyorum. Bir şey arıyorum bulamıyorum. O neyse.

Velhasıl, bu esnada da hayatıma --- Artık otuz sekiz... yok, kırklı yaşlarıma yakınımla artık yani. E bu çocuk bana çok ilgi duyuyor. Evlenmek istiyor benimle. İşte çıkıyoruz, görüşüyoruz. Diyorum ki yani ben evliliği düşünmüyorum ama hani bir beraber yaşamayı deneyebiliriz diyorum. Hatta işte abime dedim ki ben, ben haftanın iki günü dedim. --- bir görmek istiyorum, yaşamak istiyorum. Bu sefer abim dedi ki ne yani dedi. Onunla şimdi birlikte olacaksın sonra gelip benim yüzüme mi bakacaksın dedi. E ne demek dedim ya. E sen dedim ne yapıyorsun? Yani senin de bir kız arkadaşın var, o da evine gidiyor. O ne demek dedim. Biz buradan bir kavga ettik mi abimle, birbirimize girdik mi. Sonrasında ben orada artık karar verdim ki ben artık bu evden ayrıla --- olmadı.

Tiyatroya... Tiyatroya gidiyorum, o provalar filan. Geliyor, başkalarından kıskanıyor beni. Halbuki onu böyle ortama sokuyorum. Diyorum bak bu tiyatro ortamı. Bak bu Ömer, bak bu Okan, bu şey. İstemiyor. Benim böyle kimseyle samimi olmamı istemiyor. Aha dedim, bu çocuk da böyle bir çocuk. Kendini eksik hisseden biriydi. Yani hani devamlı beni korumak, kollamak istiyordu. Bir dur diyorum yani benim buna ihtiyacım yok. Yani dur. Velhasıl ondan da ayrıldım ama zor ayrıldım. Beni o da bırakmadı. Yani ya terk edildim ya da bırakmak istemediler. Yani bunun ikisinin ortasını bir bulamadım yani hani. Ya terk edildim, tam bırakıldım ya da bela oluyorlar sonunda başıma. Yani psikopata dönüyorlar, dönüşüyorlar. Velhasıl o da bitti.

Abim bir gün... Abim çok yüksek sesle konuşurdu, sevgilisiyle, kız arkadaşıyla telefonda. Ve ben bundan çok rahatsız olurdum. Ya sanki ben o evde yokmuşum gibi. Bir gün böyle kavga ediyor, kız arkadaşıyla. Tepkileri çok serttir abimin. Tatlı bir adamdır. Çok mücadelecedir. Sıfıra inmiştir, çıkmıştır. Hani gerçekten onun da hayatı hiç kolay olmadı. Gerçekten. Ama tepkileri işte bundan kaynaklı herhalde çok sert, çok keskin, çok kırıcı, çok incitici. Yani seni alır böyle kırar yani. Beni böyle alır, kırar, yere yapıştırırdı laflarıyla, cümleleriyle. Bir gün işte bu dediğim gibi kız arkadaşıyla şey yapıyor. Bağıra bağıra. Bağırıyor. Bir anda

odasından içeri pat diye girdim. Dedim biraz sesini kıs, ilk defa. Yani bunu ilk defa yaptım. Biraz dedim, o dedim, çeneni, biraz o ses tonunu indir dedim. Demez olaydım. O telefonu bir kapattı. Sen kimsin? Sen benimle böyle nasıl konuşursun? Sen kendine bak. Ama nasıl biliyor musun? Nasıl? Ben orada beni aldı, bir paçavra gibi yere savurdu. Tanya dedim bu evden gitme zamanı geldi. Ben gitmeye karar verdim. Dedim Tanya artık kendi hayatını kuracaksın. Nasıl olacak bilmiyorum ama çünkü yine cebimde para yok. Ben o gün karar verdim ki, bu evden gideceğim ve kendime ayrı bir hayat kuracağım. Hem de adaya taşınacağım dedim. Adada ev aramaya başladım. Ve abime de dedim.

Ertesi gün oldu. Beni böyle arkadaşlarına şikâyet etmeyi de çok severdi. Severdi değil de sevmezdi ama işte konu olsun beni anlatırdı. Ertesi gün de böyle... Kanserden öldü çocuk yakın bir zamanda. Beni anlatıyor, beni şikâyet ediyor. Ben de aldım defteri, kalemi elime. O işte diyor ki Tanya işte bilmem ne, bugüne kadar neyi başarmış ki? İşte daha evliliğine muvaffak olamamış ki işte bana geliyor bunları diyor filan. İşe girdi çıktı. Bir sürü... Onun her dediği şeyi, bir on sayfa, deftere yazdım. O orada beni kötülüyor, ben deftere yazıyorum. Ertesi gün oldu. Çıkarttım. Onları temize geçtim. Çünkü çok hızlı yazdığım için okunmuyor. Onları temize geçtim. Odaya girdim. Bunlar dedim benim için dün akşam söylediklerin dedim. Al dedim, oku bunları dedim. Ben bu muyum dedim. Ben bu muyum dedim. Bu mu? Bu kadar mıyım yani? Ben dedim bu evden gidiyorum. Ben taşınacağım artık. Ben durmak istemiyorum dedim burada ve seninle yaşamak. Ve tabii inanmamıştır çünkü Tanya yapamaz. Yani nasıl yapacak? Para gerekir, o gerekir. İşte o hani kızgınlıkla söylediğimi düşündü o. O çok şaşırdı ama ona. Öyle bir şey hiç beklemedi... Kim bekler ki yani hani? Bir sen beni şikâyet edeceksin, biri de senin şikâyet ettiklerini not alacak. Hala durur o, o yazılar. Ve yani bir anlamı var mı yok mu bilmem ama yırtıp atmadım. Yani onlar da benim hayatımın bir parçası olarak orada duruyor yani, yazılarımın arasında. Velhasıl ben adaya, Büyükkada'ya geldim. Adaya taşınacağım ben dedim. Büyükkada'da ev bulamadım. Çok pahalı kiralar, şu bu. Kısa şey yapayım buraları. İşte o zaman hem tiyatro yaparken, ha bu arada tiyatroya da değineyim. Biraz da sonradan tiyatromu da anlatırım, yaptığım şeyleri.

Hem tiyatro yaparken hem işte şeyde Kafe Sol'da... Ben orada da ben şey yapıyordum, işte garsonluk yapıyordum. İki iş birden yapıyordum. Çok değerlidir ya Mahmut Abi de bence tarihe geçmeli yani. Mahmut Nuri Atay. Çok kıymetli biri. Ya ben ondan çok şey öğrendim ya. Yani bütün bu tarihe, bütün bu bugünlere, ya siyasi anlamda. Ben Mahmut Abi'den çok şey öğrendim. Yani benim için çok

değerli bir yerdi, Kafe Sol. İyi ki orada çalıştım. Çok şey öğrendim. Çok insan tanıdım. Mahmut Abi'nin eski eşi de Tanya dedi, ne yaptın dedi, buldun mu ev dedi. Valla dedim bulamadım. Çok pahalı kiralar dedim. Abla dedim. Ya dedi, Heybeliada'da benim dedi, çocukluk arkadaşım var dedi. Onun köşkü vardı dedi. Biz dedi o köşkün müstemilatını her yaz tutuyorduk dedi. Acaba dedi orayı verir mi kiraya. Ben dedi bir konuşayım dedi. Velhasıl, konuştu. Biz de gittik. Ben de gittim. Beraber konuştuk. Ev sahibiyle. Onun, ablamın hatırına orayı bana verdi adam beş yüz liraya. Ya işte benim yani dönüm noktamdır o müstemilat gerçekten. Yani orada, geldim eşyasız geldim. Eşya almadım, her şeyi bıraktım. Kedimi aldım, Korsancığım'ı. Tabii bir köpeğim vardı Eddy. Antalya'dan getirmiştım onu da. Abim hiç istemişti. Getirme demişti. Ama ben onu orada bırakamazdım. Zaten terk edilmiş bir hayvandı. Eddy'i de ben İstanbul'a getirmiştım. Bir on yıl Eddy'yle biz ile beraber yaşadık. Eddy de sonrasında öldü. O da benim için çok büyük bir acıdır. Çünkü Eddy benim çok iyi dostumdu evliliğimde, işte babamla, abimle yaşarken. Ya hayvanlarımla konuşurdum ben. Ya onlar benim çok iyi dostumdu. Korsancığım'ı aldım, geldim Heybeliada'ya. Eşya yok, bir şey yok. Ama çok mutluyum. Ay çok mutluyum. Ama nasıl mutluyum, nasıl mutluyum. Artık ben bir kendinleyim. Tabii abimle konuşmuyoruz. Uzun bir zaman da konuşmadık biz abimle yani. Taşındım hiç. Sonrasında işte ufak ufak böyle eşyalar. İnsanlar kapılarının önünde eşyalar bırakıyorlar, bir sandalye, bir şey. Öyle toplama yaptım. Böyle bir süre yerde yattım ama hayatımın en güzel zamanıydı, o yerde yatışlar. Sonra teyzem bana bir yatak aldı.

Sonra Mine Abla'yla tanıştım. Tabii Feryal benim için çok kıymetli. Yani ben oraya taşınmasaydım, Feryal'i nereden tanıyacaktım? Yani Feryal'le tanışmam da benim için çok büyük bir artı oldu. Ondan da çok şeyler gördüm. Ya bir insan bu kadar mı ya ne bileyim? Mütevazı mı diyeyim? Ne diyeyim? Yani çok insan, fazla insan. Fazla fazla insan. Onlarla komşuluğum başladı. Yeni insanlar tanıdım. Yani adaya gelmek içimden bir Tanya daha çıkarttı. Yani bir Tanya daha çıktı. Başka bir Tanya çıktı. İçimdeki Tanya'lar çıktı ya da yani. Bu esnada yine çalışmaya başladım. Gidiyordum, geliyordum. Yani benim için ada, bir dönüm noktası oldu. Tek başıma olmak, tek başıma ayaklarımın üstünde durmak. Bana çok şey kattı. Çok zenginleştım adada. Kendimle kalmak, kendimi buldum. Yani tabii bulabildim mi, tam bilmiyorum. Yani aştıklarım var, aşamadıklarım var. Karanlıklarım var hala. Yani hala buhranlarım var.

Yalnızlığımı çok seviyorum. İnanılmaz seviyorum yalnızlığımı. Tabii ki insanları da seviyorum. Bu arada da iletişimim çok iyi oldu. İlişkilerim çok iyi oldu. Hani

çocukken iki kelimeyi bir araya getiremeyen Tanya'dan bugün diyalogları çok iyi, iletişimi, insan ilişkileri çok iyi bir Tanya'ya dönüştüm. Her şeyden önce, bu çok büyük bir dönüşüm. Yani bugün geldiğim noktadan da çok mutluyum. Daha düne kadar yine ilişkiler konusunda birileri giriyor, birileri çıkıyor hayatımdan.

Kınalı'ya taşındım ben, Heybeli'den sonra. O müstemilattan tabii soğuktu orası. Başka bir eve taşındım. Kış için uygun değildi. Sonra oranın da kirası, ödeyemedim. Bir sürü şeyler oldu. Çalıştım, çalışmadım. Çünkü canım çalışmak da istemiyordu yani hani. E çalışmak istemeyince ne olur? Kiranı ödeyemiyorsun doğal olarak. Ödeyemediğim zamanlar oldu. Ve o evden çıkmak zorunda kaldım ben. Heybeliada'daki evden. Kınalıada'daki bu ucuz evi buldum, gecekonduyu buldum. O zamanki, üç sene önce yedi yüz liraya. Yani sırf kirası için ben Kınalıada'ya taşındım. Heybeliada'da ev bulamadığım için. Kınalıada'da güzel deneyimlerim oldu. Aslında kökü yani ne bileyim? Dedemin adasına geldim yani hani. Bir şey ifade ediyor mu, bilmiyorum. Hiç de öyle düşünmedim ama işte dedem orada büyümüş. Doğum... yani oraya gelmiş filan. Belki bir bağlantı kurmam gerekir.

Kınalı'ya geldim. Tabii yine hayatıma birileri girip çıkıyor. Geldi. O dönemde de bir şey yapmak istiyorum. Organ bağıışı, şu. Bir şeyler yapmak istiyorum. Bu iki sene öncesinden bahsediyorum yani. Sonra şey duydum. Kadavra eksigi çok varmış. Hani kadavraya ihtiyaç varmış. Ben de gittim. (...) Hayatıma. Böyle çok olgun, çok şey bir yazar. (...) programlar yapıyor. Bir kitap şeyine gitmiştim Beyoğlu'na orada beni gördü beğendi, beğenmiş. Sonra Facebook'tan eklemiş. İşte görüşmek istemiş. Görüştük. Ben de çok düzgün bir adam, tatlı bir adam, konuşması filan. E görüştüm. Çok da beğendim. A dedim belki beraber bir şeyler yapabiliriz. Adaya, bir gün ben ona gittim. Ya bunu da söylemem lazım. Yani şimdi. Biz bununla seviştik onun evine gittiğimde. Bu böyle çok şaşırıldı. Ay dedim ne oldu? Sen dedi çok iyisin dedi. Nasıl yani dedim. Yok dedi yani, ben dedi, böyle bir şey görmedim dedi. Kendimi çok kötü hissettim dedi. Nasıl ya? Bana oturdu, böyle çömeldi. Bana bunu anlat dedi, bunun nasıl bir şey olduğunu. Dedim neyi anlatayım yani? Ya dedi, sen dedi, çok güveniyorsun kendine, çok şeysin. E dedim bu çok doğal bir şey. Yani ben, yani bir şey yapıyoruz ve yani kendimi de düşünüyorum ben dedim yani hani. Ya dedi, ben böyle bir şey görmedim yani. E dedim insanın kendini düşünmesi tuhaf bir şey mi yani hani? Hiç dedi, böyle bir şeyle karşılaşmadım. Hep dedi karşıdakini mutlu etmek isteyenlerle ben dedi birlikte oldum. Şimdi bunun egosunu çok şişirmişler, muhtemelen. Ya da kendini hep iyi hissetmiş kendini. Bende çok kötü hissetti. Silik, böyle küçücük bir adam

kaldı karşımda. E o zaman da bende şey oldu böyle bir. Ay soğudum o anda da bir, böyle küçülünce. Yani hani bunu böyle önemseyince bu kadar hani. Ya ne güzel işte. Yani kendine güveniyor bir kadın, yani şey. Sonra ben onu davet ettim, adaya. Yani şans verdim tabii ki yani. Ben davet ettim adaya. Ertesi gün oldu. Dışarıdayız ama bu böyle durağan, durgun. Ne oldu dedim. Ya dedi, sen dedi, bu evde nasıl yaşıyorsun, dedi. Ya ben dedi bu kadar çok kedi dedi, ben dedi yaşayamam bu evde dedi. Çok da böyle şey zannedersin, çok tok bir ses. Ay... Ben de çok etkilenirim sestem. Beni çok etkiler sesler. Ama tabii onda o sesin artık bir anlamı kalmamıştı benim için. Sen dedi, bu evde dedi, nasıl kalıyorsun dedi. Bana başta Cemal Süreya'lardan, oradan, buradan şiir okuyan adam; ilk başta, benimle tanışmak için, işte benimle buluşmak için. Adam buna dönüştü yani. Sen bu evde nasıl yaşıyorsun? Ben yaşayamam. O zaman buyur git. Yani şimdi burada benim ne şeyim var? Hani gerçekten de bir şeyler yapmak istiyorum biriyle. Hani gelsin hani buyursun. Ama işte bu kadar kedi istemem. Benim astımım var, şu... Ya bir şeyi istemeyebilirsin ama çözümü bu değil. Onlara ayrı bir yer yaparsın. Çözelim dersin, bir şey dersin. Ben de bir insanım. Karşımdakini anlamaya çalışan bir insanım. Onunla da böyle bitti. Benim ona yaptığım en güzel şey, işte ben o zaman beden bağışı yapacağım, diyordum. O da yakılmak istiyormuş. E yakılma, yakılma olmadığı için Türkiye'de. Biz beraber gittik Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne. Birbirimize kefil olduk, şahit olduk. Birlikte beden bağışı yaptık. Yani yaptığımız güzel bir şey odur, o kişiyle de.

Velhasıl e tabii adada da bu şeyler devam etti. Bu ilişkiler, hayal kırıklıkları, gitmeler, gelmeler. E karşıma çıkan insanların tuhaflikları ... Benim için. O gün, bugün, iki senedir kimseyi hayatıma almıyorum. Çok korkuyorum. Ya çok korkuyorum. İncineceğim. Kırılacağım. Yani... Ay tuhafliklar olacak, yine bana gelecekler filan. Hani artık bunların hiçbirini yaşamak istemiyorum. Çok yoruldum çünkü. Hani gerçekten. Ya bu kadar kendimi hırpalamak zorunda mıydım yani? Niye yaptım? Niye birini istiyorum bir de yani? E bu sefer de yalnız olunca tuhaf oluyor. Yani tuhaf da karşılanıyor. Yani hiç mi birini istemiyorsun? E istemiyorum birini. E biri olmak zorunda değil. Aslında istiyorum gerçekten de ya hayatı paylaşacağım birini. Belirli sınırlarımız çerçevesinde ama. Yani bana bir dokunsun. Bana bir şey olsun istemiyorum yani. Böyle bir hikâye.

Tiyatroya gelince. Ama hikayem devam edecek. Mücadeleme devam ediyorum. Patronlardan çok sıkıldım. O sistemden çok sıkıldığım için de önümüzdeki yaz Kınalıada'da bir tezgâhım olacak, tezgah açacağım. Mücadeleme kendim yine devam edeceğim. Tiyatroda, tabii ben ayakta kalmak istiyorum. Şimdi halk eğitim

bitti. Çalışıyorum. Ama çalışırken yine tiyatro özlemim var ama tiyatrodan kimseleri, profesyonel anlamda kimseyi tanımıyorum. Dedim kaydımı yaptırayım. Bilinen bir insan, tanınan bir insan. Hani oradan bir çevre yaparım, bir tiyatro yaparım insanlarla hani birileri beni keşfeder. Bir gruplar kurarız filan tiyatro yapalım.

Kaydımı yaptırdım akşam kursuna ve gittim. Hem çalışıyordum hem de akşam kursuna gidiyordum. Bir dönem de oradan eğitim aldım. (...) Oynadığı oyunda bir kadın oyuncu gitmiş, bırakmış. Acilen bir kadın oyuncuya ihtiyacı var. Okulu arıyor. Hocalar da beni tavsiye ediyormuş. (...) Referans oluyorlar ve ben tiyatrosunda oynamaya başlıyorum. Keyifliydi, güzeldi. Ama tabii oynadığım oyunlar beni tatmin eden oyunlar değildi yani. Hani işte sonuçta, koca koca dekorlu oyunlar, işte tek taraflı oyunlar, işte Atatürk'ü, işte Atatürk'lü oyunlar. Tabii ki Atatürk'e şey değiliz ama. Hani Atatürk üzerinden baktım ki para kazanılıyor aslında. Yani bir taraf din üzerinden para kazanırken bir tarafın da Atatürk üzerinden para kazandığını, bunu sömürdüğünü gördüm açıkçası. Böyle hissettim ben. Bir gün, tabii turnelere gidiyoruz. Bu turneler de bana iyi geliyor. Yani gidiyoruz, geliyoruz. Bir gün İzmir'e gittik. İzmir turnesine gittik. İzmir turnesinde normalde turnelere gittiğimizde sahnenin, şey kulislerde su olur. (...) Çok az para veriyor. İşte okulda okuyan çocuklar zaten sahneye çıkmak için böyle şeyler, heyecanlılar. Sahneye çikalım. Sahneye çikalım. O çocukları da sahneye çıkarır. Koca koca dekorları taşıtır. Azıcık da bir para verir. Bize de çok para vermiyor.

İzmir'e gittik. Sahneye, iki buçuk saatlik bir oyun. Kulislerde su olması gerek... Var ... Tam bir yalakadır. Hocam, hocam, hocam, hocam, hocam. Ya dedim, su yok dedim. Su lazım dedim. Kuliste su yok. Biz de giyinmişiz, hazırız bekliyoruz. Yani dışarı çıkıp da su alma gibi şeyimiz yok. Kostümlerimizleyiz. Ha tamam tamam dedi gitti. Oyun başladı. Biz iki buçuk saati susuz oynadık. ... ondan sonra hepimiz suya koştuk. Kalmadık o gün İzmir'de. Geldiğimiz gibi de oyun bitti bindik otobüse. Ulusoy da kendi otobüsünü şey yapıyor, sponsor. Sponsorumuz o. Dönüşte hepimiz açız. Çok acıktık. Hiçbir şey yememişiz. Şimdi çocuklar diyor ki şurada köfteci var. Orada bir şey var, şurada. Ya... Ulusoy geldi gitti kendi şeyinde durdu, terminalinde. Bir çorba sekiz lira. İşte yemekler çok pahalı. Ben hiçbir şey yemedim. Bir bisküvi mi aldım ne? O çocuklar, garibim yediler mi yemediler mi? Yemedi kimse. Ben otobüse çok sinirli bindim. Bu ne ya dedim. Yemekler çok pahalı ve kulislerde su yoktu. Bu ne dedim yani. Velhasıl, otobüsün en arkasında oturur, otobüsteymiş. Neyse herkes bindi. Herkes şikâyet ediyor ama. Herkes bindi. İşte yola başladık, çıktık. Işıklar söndü. On beş dakika ışıkları açtırdı. Dedim bir

şey olacak. Kim dedi şikâyet ediyor dedi. Su yok, yemekler pahalı kim dedi. Şöyle bir baktım, baktım. Kimseden ses seda çıkmıyor. Kimse elini kaldırmıyor. Ben dedim hocam dedim. Ben dedim söyledim. Sen dedi, kendini ne zannediyorsun dedi. Sen dedi kendini Yıldız Kenter mi zannediyorsun dedi. Hayır dedim kendimi bir şey zannetmiyorum. Ben Tanya Avedisyan. Hocam dedim su yoktu dedim. Evet dedim mi dedim, yemekler çok pahalıydı dedim. Yani kimse yemek yiyemedi dedim yani. Bunu dedim, bunu demek dedim şey mi? Yani suç mu dedim yani. Beğenmiyorsan dedi, şimdi otobüsü durduruyorum, in dedi. Tabii şimdiki aklım olsa ben inerdim. Ah keşke inseydim. ... O an zaten sezon sonu. İki oyun kalmış sezonun bitmesine, inmedim. Keşke inseydim ama. Şimdiki Tanya inerdi o otobüsten. İnmedim. Kapattı tekrar. Ben de bir şey demedim. Kapattı. Yerine geçti ama ben İstanbul'a gelene kadar çok ağladım. Çok ağladım. Yani yediremedim o lafları, o şeyleri. Bir de ... dedikleri. Bu musun yani, bu mu? Televizyonlara çıkıyorlar, haktan, hukuktan bahseden insanlar, bir anda böyle bir toz zerresi oluyorlar gözünde yani. O öyle. ...Yani bunu yaşıyor, yaşadım. Yaşadım yani. Yani... Ya bu kadar mı yaşanır? Ya bu kadar mı olur yani? Hani. Hani ne gözüküyorum ya da nasıl gözüküyorum ki? O kadar duvarlarda çektim ki kendimi hani. Duvar, duvar, duvar... şu anda da yani. Ha şurada, şu, şu, şuradaki çizgi, şu iki şeyimin arasındaki, kaşımın arasındaki çizgi budur. Şöyle durmaktan hani. Hani şöyle sert. Yani o çizgi öyle oluşuyor, hani sertlikten. Hani nedir bu kadar şey? Hani adada da öyle. Şimdi adada yürüdüğün zaman, yani devamlı bir şeysin. Tek başına yürüyorsun. Hani o bir yol var zaten. Kınalı olsun, Heybeli olsun. Fark etmiyor. Her yer. Ada fark etmiyor. Ama ada daha ufak olduğu için, daha her gün aynı insanları görüyorsun. Devamlı böyle bir kuşanma halindesin yani hani. Bir şey kuşanıyorsun.

İşte bugünlere böyle geldik, geldim ve daha da çok hikâye olacak, ben bu kafamla. Daha çok hikâye olacak ama yapıcı hikayeler olsun yani gerçekten. Çevreme dokunmak istiyorum, hayvanlara dokunmak istiyorum. Onlar için umarım şöyle güzel bir para kazanırım da onlar için yer yapayım, şey yapayım.

Bir de balık hikayem var. Onu da anlatayım ve bitireyim. Bir de balığım var. Bir çinekop hikayem var. Şimdi ben tabii zaman içerisinde hayvan yememeye başladım. Çünkü onlarla da bir duygusal şey kurdum, bağ kurdum. Sevince, sevildim. Baktım ki normal bir kedi, köpek gibi onların da tavırları yani. Kafasını uzatıyor ki seveyim diye bir koyun mesela. Şimdi dedim ki ben bunu nasıl yiyeceğim? Yememeye, zaten yavaş yavaş kendiliğinden şey oldu, yok oldu. Artık yemiyorum onları, balık da dahil. Bazen derler ki e balık da mı yemiyorsun? E o da

canlı, yemiyorum yani. O da bir... Balık diyorum denizde güzel. Doğası orası. Orayı hak ediyor. Benim midemi değil ya da kanalizasyonu değil yani. Ama yiyenleri anlıyorum çünkü ben de yiyendim. Hani bazen diyorlar nefret mi ediyorsun? Bazı veganlar vardır böyle, vejetaryenler vardır. Çok serttir dilleri. Çok karşıyım ona. E anlatmak lazım ya da daha yumuşak bir dil kullanmamız lazım. O zaman bizim faşistten bir farkımız kalmıyor, sert diller kullandığımızda. İtici gelir. Yemeyeceksem de yemek isterim. İtici geliyor o çok sivri diller, çok böyle keskin diller. Çünkü ben de yiyordum et. Yemek yani, et, hayvan yiyordum geçmişimde.

Bir gün Kadıköy'deyim. Yine koşturuyorum. Ben hep koşturuyorum. Bir şeye hep yetişiyorum. Neye yetişiyorum bilmiyorum ama. İşte ya vapura ya işe koşturuyorum. Çok da yağmur yağıyor. O Kadıköy Balıkçılar Çarşısı'ndan geçiyorum. Hani leğenlerde canlı balıklar olur ya. Bir tane balık gözüme takıldı. O kadar koşturuyorum ha. Birazcık gemiye yetişeyim. Bir tane balık böyle dönüyor, dönüyor o leğenin içinde kendini dışarıya atıyor. Bir tur atıyor, kendini dışarıya atıyor. Kendini dışarıya atıyor. Balıkçı da orada sohbet ederken alıyor, koyuyor hani içlerine. Kalabalık, akşam şeyi, alışverişi. Ah o balık benim dikkatimi çekti. Durdum, o balığı takip, izliyorum. Balık devamlı kendini dışarıya atıyor. Diğer balıklar ya yan dönmüş ya işte dönüyor. Artık orayı kabullenmiş ama o balık kendini dışarıya atıyor iki de bir. Balıkçı onu içeri attıkça leğene, o dışarı çıkıyor, atıyor kendini. Ay dedim, Tanya dedim. Bu balığı al. Bu balığı dedim, özgürleştir Tanya dedim. Gittim balığın yanına. Bütün bu kalabalığın içinde gittim. Ah diyorum ölmese bari. Adama dedim ki ben dedim şu balığı istiyorum dedim. O dedim, bir hemen dedim, bir poşete dedim, su koy dedim. Adam da anlamadı ne oldu? Ne, ne yani. E tamam ben bir müşteriyim. Adam da aldı. O düşen balığı istiyorum dedim. O dışarıdaki balığı istiyorum dedim. Onu aldı. Poşetli suya onu koydu. Bir tane de gözümü kapattım. Bir tane de öyle aldım balık, o suyun içine koydum. Balığın iki tanesine kaç... Bayağı da bir şey verdim yani hani. Kaç liraydı? Otuz liralıklardandı herhalde. Lüfer miydi, çinekoptu galiba, bilmiyorum. Hani ben ona çinekop dedim. Ben nasıl denizin oraya koşuyorum ay ölmesinler diye. Denize koş, koş. Tam sahile geldim. Hadi dedim özgürsünüz. Onları denize attım. Yani o balığın, belki de o balıkta kendimi de görmüş olabilirim. Yani devamlı diğerleri şeyken, tamah ediyorken, artık kabullenmişken ki onu da anlayabilirim. Yani o da kabullenmiş. Ne yapacak? Ama o, o balık devamlı kendini dışarı atarak kurtulmak ve yaşamak istiyordu. İşte bu da böyle bir hikâyeye. Daha böyle çok da var da işte. Belki bir daha sefere. Çok hikâyeler var böyle. İşte...

Evet. Yani işte balık. Valla ben, her şeye rağmen çok sevgi doluyum. O kadar sevgi doluyum ki içimdeki bütün bu; sevmek istiyorum, sarılmak istiyorum. Ama hani kendin olamamak da var ya bir taraftan da. Sevmek istiyorsun ama bir taraftan da şeysin. Mesela erkek arkadaşlarıma da böyle. Hemen derler ki sevgilin mi? Değil. Ama sevgili gibi seviyorum arkadaşlarımı da. Kız, kadınları da. Sevdiklerimi. Hepsini kucaklarım. Çok sevgi doluyum. Yani umarım, yani hikaye güzel biter. Yani ne bileyim? Güzel bitmesini istiyorum. Ya tabii bu güzellik midir? Bilmiyoruz, göreceli bir şey ama. Ya umarım dünyanın hikayesi de güzel biter umarım yani benim sadece kendi hikayem, çok birbirimizle bağlantılıyız. Yani ben mesela yanımda mutsuz bir insan varsa ben de mutsuz oluyorum. Yani ben çevremle mutlu olan bir insanım. Etrafımla mutlu olan bir insanım. Ama dışarıdan bakıldığında çok keskin ve çok sivriyim. Çok da hani böyle sert, duvarları olan bir insanım. Ama içini açtığında öyle baloncuklar çıkar ya hani böyle... İnşallah hikayelerimiz hepimizin istediği gibi güzel... Yani dediğim gibi güzellik göreceli ama. Ya beni şu saatten sonra böyle hayvanlarla ilgili böyle bir şeyler yapmak istiyorum. Böyle büyük bir bahçem olsun, bir evim. Kimsenin karışmayacağı, etmeyeceği. Bir de şu işimi oturttum mu. Daha hala kırk yedi yaşımıdayım hala oturtmaya bakıyorum yani. Hala yani oturtma, bir şeyleri oturtma. Çünkü dediğim gibi o para her zaman bende bir şey oldu. Diyorum ya, işte ev istiyorum demişim. Yanına kiralık. Niye satılık değil işte yani? Satılık istesene. Yok alamayacağımızı düşünüyorum. İşte öyle. Çok güzeldi. Bana da çok iyi geldi. Çok. Yani hani hafiflediğimi hissediyorum yani. Tabii unuttuğum şeyler de vardır, hatırlayamadığım belki ama en azından herhalde en temel şeylerini, herhalde hikayemin anlatmışımdır. Yani o geçmişten de bugüne gelmek, sonuçtan memnunum yani. Geldiğim, vardığım noktadan çok memnunum. Yani çünkü bunu soruyorum kendime. Yani bir duruyorum. Ama hala kendi bir dünyam var, onu biliyorum. Yani bir etrafımla olan dünyam, bir de kendi yarattığım dünyam hala var. Bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi bilmiyorum açıkçası. Evet.

İnşallah.

Rica ederim.